

Mándy Gábor

A biciklis király

és más mesék

Mándy Gábor

A biciklis király

és más mesék

(okos gyerekeknek és a szüleiknek)

ISBN 978-615-81480-1-6

Készült a 4SIDECOPY nyomdában.

Spirál füzetek 3.

Mese a kisfiúról, aki valójában varázsló volt

Egyszer volt, hol nem volt, nagyon messze, még a Galaktikus Birodalmon is túl, volt egyszer egy kisfiú. Látszatra volt csak kisfiú, mert valójában varázsló volt, aki olyan jelmezt öltött magára, amelyet a kedve tartotta. Most éppen úgy tartotta a kedve, hogy kisfiú legyen. Reggel elment az oviba, játszott a többi gyerekekkel, és azon törte a fejét, hogy vajon ők igazi gyerekek-e, vagy ugyanolyan varázslók, mint ő, csak álruhában. Mert vannak ám olyan gyerekek, akik egy darabig teljesen normálisan viselkednek, aztán egyszer csak váratlanul elröppennek egy úrrakétán, vagy elbújnak egy csigaházban.

Szóval a gyerekek nem mindig azok, aminek látszanak. A mi hősünk gyerek képében önállóan utazott, nem kellett jegyet sem fizetnie a trolibuszon, és ha egy kicsit nyafogni kezdett, azonnal átadtak neki egy ülőhelyet. Csak az volt a kellemetlen, ha kérdezgetni kezdték, hogy „Hol vannak a szüleid? Hol van a mamád? Elvesztetted őket?”

Amikor le akarták adni egy rendőrörsön mint talált gyereket, még az utolsó pillanatban sikerült átváltoznia legyecskévé, és hipp-hopp, elrepült. Aznap már nem is volt kedve kisfiú

lenni, inkább átváltozott tilos helyen lerakott szemétté, és ott másnap reggelig békén hagyták. De jaj, valaki szólt az utcaseprőknek, és egy kukás autó jelent meg, hogy eltakarítsa a szemetet. Ő egyébként szerette a kukás autót, már többször azt is felvette magára jelmezként, de most inkább egy el nem vitt tégladarab lett. (A szemétszállítók után még mindig visszamarad egy ici-pici szemét.)

Arra jött Rábai Kettő, egy focista, aki a szöglete rugást gyakorolta a tégladarabon. Nyomban beköltözött az ő testébe is. Rábai Kettőt azért hívták így, mert hajdanában volt egy Rábai nevű focista, és nem akarták a kettőjüket összekeverni. De hol van az már? Rábai, vagyis Rábai Egy, kivándorolt Amerikába, ahol egy cirkuszban lép fel, mint a világ legkövérebb embere.

Szóval hát ez a Rábai Kettő edzésre ment, mert a „Nagypapák Old Boys” nevű kerületi csapatnak volt a jobbszélsője. Az edzés fárasztó volt az öregfiúk számára, úgyhogy tíz percenként megálltak húsz percre pihenni. Ilyenkor rendszerint egy-egy korsó sört hörpintettek fel a közeli talponálló pultjánál. És Rábai Kettőn nagyon csodálkoztak, mert ő kizárólag narancskólát volt hajlandó inni. (Mi tudjuk, miért.)

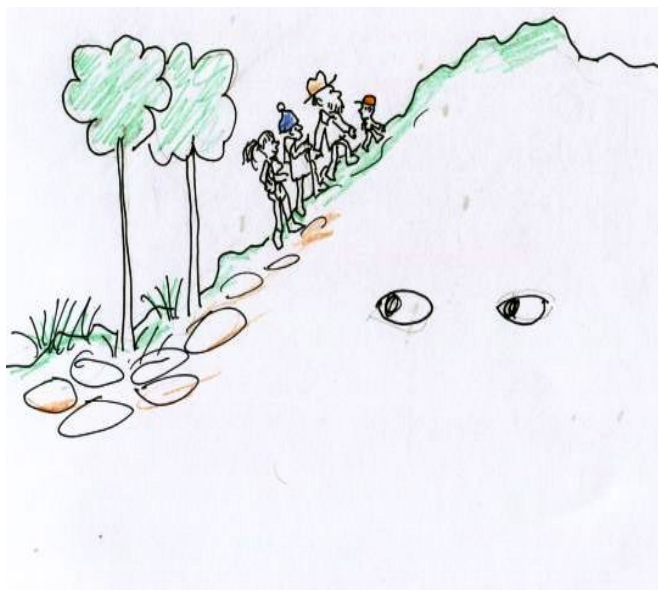
A varázsló látta, hogy itt beilleszkedési problémái vannak, ezért úgy döntött, hogy inkább autóversenyző lesz, ahol egyedül ülhet az autóban. Elkezdődött a verseny, ő azonnal az élre vágott, hiába harsogta a fülébe a segítője a fej-

hallgatóban, hogy „vigyázz, ne ilyen vadul, nagyon csúszós a pálya!” Ő csak robogott, mint a szélvész, és bizony bekövetkezett a baj. Egy kanyarban nekivágódott a palánkknak, és kezét-lábát törte ... volna, ha addigra már nem költözött volna bele egy varjú testébe, aki ott ült a kerítés tetején, és a balesetre csak annyit mondott, hogy „kár”.

Ez így ment napokig. A varázsló tetszés szerint váltogatta az alakját, de a végén belefáradt. Volt már bankrabló és nyomozó, gyerek és egy rossz gyerek apukája, számítógép és USB-s egér, óvó néni és óvódás. Mindegyik szerep tetszett neki, de nagyon vágyott már egy kis nyugalomra.

És akkor elhatározta, hogy hegy lesz. Nem túl magas, de azért magasabb, mint egy közönséges domb. Az oldalán sziklák és fák, mezei virágok, a fűben bogarak, a virágokon lepkék, a fákon énekesmadarak, a gyalogutakon pedig turisták.

Arra járt egy család, papa, mama, nagypapa és kisfiú. A nagypapa éppen mesélt. A mese úgy kezdődött, hogy „Egyszer volt, hol nem volt, nagyon messze, még a Galaktikus Birodalmon is túl, volt egyszer egy kisfiú. Látszatra volt csak kisfiú, mert valójában varázsló volt, aki olyan jelmezt öltött magára, amelyet a kedve tartotta. Most éppen úgy tartotta a kedve, hogy kisfiú legyen.”

Tündérek

Tele van ám a világ tündérekkel. Csak mi nem tudunk róluk. Félősek, elbújnak. De azért ők nagyon is számontartanak bennünket. Tudják, mikor fáztunk meg, mikor fájdukt meg a hasunk a sok édességtől vagy éppen mikor vagyunk szörnyen éhesek. Ha úgy megyünk át az utcán, hogy nem figyeltünk, és elütne bennünket egy autó, az utolsó pillanatban még felnyitják a szemünket, hogy észrevehessük és ki tudjunk térni előre. (Azt azonban meg kell mondanom, hogy ez mindig egy bizonyos tündér dolga, és ha ő éppen mással van elfoglalva, akkor nagyon pórul járhatasz. A tündérnek is csak két szárnya van, nem tud egyszerre ott lenni két helyen.)

A tündér az is, aki iskolába indulás előtt eszedbe juttatja, hogy nem tetted be a táskádba a tornafelszerelést. Az is, aki összehúzza a gyomrodat néhány perccel az előtt, hogy fölszólítana a tanár. A tündér beszél le arról, hogy verekedésbe bonyolódj egy nagyhangú, nálad sokkal erősebb fiúval. A tündér késztet rá, hogy előkapd a zsebkendődet, ahelyett, hogy turkálnál az orrodban.

Aztán, amikor jön a tavasz, a virágok kinyílnak és a lányok is megszépülnek. Elkezd tet-

szeni az egyik lány, aki már régóta ott van az osztályban, de eddig nem is vettéd észre. Ő is észreveszi, hogy nézed, és elmosolyodik. Mindez persze a tündérek finom összejátékán múlik. Mert nehogy azt hidd, hogy a tündérek nem beszéltek meg azt jó előre, hogy összehoznak benneteket. Tudták ők azt már télen is. Csak akkor az időjárás nem kedvezett a terv végrehajtásának. Aztán, amikor megszólítottad Ilonkát, akkor is a tündér súgta a füledbe a szavakat. Emiatt nem kell szégyenkezned, minden kisiú szégyellős az elején.

A tündér segít megtalálni az elveszett legőelemet, a tündér mutatja meg, hogy melyik oldalnál hagytad abba a képeskönyvet, a tündér vesz rá, hogy vacsora előtt tényleg mosd meg a kezet, ne csak mondd, mint legutóbb. A tündér segít a játékok elpakolásában is, ezért olyan könnyű megtenned. És hát a tündér varázsol meg, amikor meghallod a nagymama vagy a nagypapa hangját az előszobában, emiatt szaladsz ki, hogy a nyakukba ugorj.

A tündér bökdös, amikor valami rosszat csináltál, és nem jut eszedbe azonnal bocsánatot kérni, vagy ellenkezőleg, amikor kapsz egy ajándékot, és magadtól nem mondanád rá azonnal, hogy „köszönöm”.

Ezeket a tündérek egy külön tündér-iskolában tanulják meg. Könnyű nekik, mert ez az összes tanulnivaló. Hogy hogyan kell jónak lenni és szépen viselkedni. Semmi számtan, semmi szépírás, semmi kézenállás. (Testneve-

lés már csak azért sem lehet, mert a tündéreknek nincs is testük, csak lelkük. A lelküket pedig fölösleges lenne edzeni, hiszen alapból jó.)

Miután így megbeszéltük a tündérek dolgait, nem fogsz meglepődni azon, ha éjszaka rosszat álmodsz, és rögtön ott terem egy tündér, hogy megvigasztaljon. A tündér ilyenkor a Mama álarcát ölti magára, ami nem csoda, hiszen nincs lényegi különbség kettejük között. Ha bedagad az orrod vagy tüdőgyulladást kapsz, akkor a tündér úgy néz ki, mint a gyermekorvos, odaül az ágyad szélére, megvizsgál, megsimogatja a kobakodat, és elmondja a tündériskolában erre a célra előre begyakorolt szöveget: „Nincs nagy baj, fiatal úr, holnapután már focizni is tudsz a pajtásaiddal!”

A tanító néni is tündér volt régebben, de a sok munkától már kezdi elveszíteni tündér jellegét. Időnként még olyan kedves, mint a tündérek, de néha már legszívesebben abbahagyná a munkát ezzel a sok rossz kölyökkel. Hát segíts neki, hogy minél tovább megmaradhasson tündérnek. Ne rosszalkodj, tedd meg, amire kér, és néha mosolyogj rá. Ne gúnyosan, hanem szeretettel. Ez sokat számít. Nem vagy egyedül, hiszen a te saját tündéred mindig veled van, és segít, ha kell. A mesevilágban nagy viták folynak arról, hogy ki tündér még és ki nem. Például tündér-e a postás, aki kihozza a nyugdíjat? Ha a kutyanak is hoz egy gumicsontot, az a tündérség egyik bizonyítéka. Ha

elfogad egy pohár bort, akkor nem árt gyanakodni.

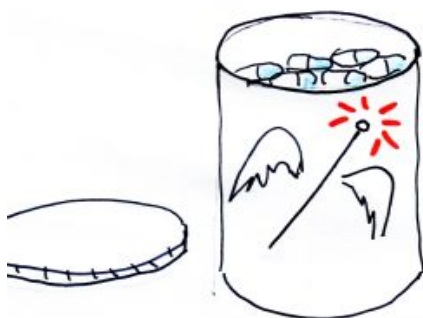
Tündér-e a rendőr az utcán? Ha segít az embereknek, akkor lehetséges. Ha hajléktalankat igazoltat, akkor is csak a munkáját végzi. De ha ráordít a kérdezőre, akkor biztos, hogy nem tündér. Tündér-e a mentős? Ha siet és segít, ő az egyik legfontosabb tündér. Ha azt mondja a telefonban, hogy hívjunk taxit mentő helyett, akkor nem biztos.

Biztosan nem tündér, aki az utcasarkon azt suttogja, hogy „cigi-cigi, cigi-cigi...” Nem tündér, aki füvet akar rászózni az emberekre (ez a „fű” egy bódítószer, és a vevő néha örökre elbódul tőle).

Ha sok tündért akarsz látni egyszerre, menj el egy játszótérre, ahol a nagyik hintáztatják az unokáikat. Mindegyik tündér, akiket ezzel a fontos feladattal bízott meg a Tündérparancsnokság. Arról lehet rájuk ismerni, hogy ősök a hajuk és szemüvegesek. (Néhányan festik a hajukat, hogy ne lepleződjenek le túl korán. De nyomban ráismersz valódi énjükre, ha bajba kerülsz.)

Szóval így élnek a tündérek a mi világunkban. Benne is vannak meg nem is. Időnként emberbőrbe bújnak, ha ezt követeli meg a munkájuk, máskor pedig csak úgy röpdösnek körülöttünk és suttoznak a fülünkbe. Mikor mit kell.

Jut eszembe. Most be kell fejeznem a mesét,
mert itt az ideje, hogy bevegym a tündérvitami-
nomat. Anélkül nem menne a visszaváltozás.

Manócska

A világ nemcsak tündérekkel van tele, akad ott elég hely a manóknak is. Az egyik épp abban a családban lakott, amelyikről a mese szól. Ezt a manót nehéz észrevenni, mert nagyon kicsi. Sőt, még kisebbre is össze tudja húzni magát, ha szorul a hurok. A helyzete különösen azóta bizonytalan, amióta észrevette a cica. Persze nem a szagáról, mert a manó rendesen mosakodott, hanem a mozgásáról. A macskák figyelmét mindig felkelti a legkisebb mozgás is. (Ezért ugranak rá a cérnaszálon lógatott összegyűrt papírdarabra. Ha nem hiszed, próbáld ki!)

Manócska épp a könyvespolcon tett-vett, olvasgatta a könyvek gerincén a címeket (bármennyire is el szeretne volna olvasni a tartalmukat is, ahhoz nem volt ereje, hogy kinyissa a nehéz köteteket és lapozzon bennük). Ekkor sompolygott be a félig nyitva hagyott ajtón a cica. A macskákat ugyan egyáltalán nem érdeklik a könyvek, de most felnézett a polcra, és észrevett egy kis mozgást. Egy ici-pici mozgást. Megszólalt benne a vadász ösztön. (Mert amíg nem találták fel a macskaeledelt, addig a cicák kénytelenek voltak vadászni. Főként egerekre. De azóta, hogy a háziak mindennel ellátják

őket, már csak játszanak az egérrel, nem is eszik meg. Játszanak az étellel, mint a jóllakott gyerekek.)

A cica tehát felugrott az alsó polcra és elkezdett felfelé mászni. Azzal sem törődött, hogy közben egy-két könyvet lelök. (Tudod, a macskák legtöbbször a talpukra esnek, ezért mondják, hogy a macskának hét élete van. A könyvet csak a borítója védi, és előbb-utóbb szétesnek a lapjai. De a könyveknek igazából sokkal több életük van, mert ahányszor valaki elolvassa őket, annyiszor élednek újjá. Van olyan könyv is, amelyik már több ezer év óta életre kel, mert nemcsak a gyerekek, hanem a szüleik, a nagyszüleik, sőt, még a nagymamáinknak a nagymamáinak a nagymamáinak a nagymamái is olvasták.)

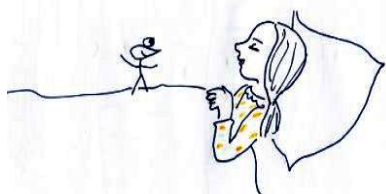
Szóval a cica mászott felfelé, de Manócska sem volt rest, ő meg lefelé mászott a polc hátoldalán, és a végén már a cica alatt tűnt fel. Azaz dehogy tűnt ő fel, feltűnés nélkül lopakodott, és egyszer csak elért a padlóig. A cica feljutott a polc legtetejére, ott talált egy repedést a falban, és arra a következtetésre jutott, hogy az a valami, az a mozgó valami oda bújhatott be. Így hát azt a repedést őrizte a nap hátralévő részében, egészen addig, amíg a tálkájába bele nem öntötték a macskaeledel-adagját. Akkor úgy döntött, hogy egy időre felfüggeszti a vadászatot.

Manócska tehát megmenekült, de ettől kezdve gondja volt a cicára. Foglalkoztatta. Időnként belepöckölt egy játékba, ami ott hevert a földön. A cica természetesen azonnal a játékra ugrott rá, és sosem jutott eszébe, hogy ami mozog, az nem biztos, hogy magától mozog, az is lehet, hogy csak mozgatják. Manócska pedig gondosan ügyelt arra, hogy a cica ne vegye észre őt. Akkor hozott mozgásba valamit, amikor a cica még nem figyelt oda, és attól kezdve egy ideig mozdulatlanul lapult. És azt kell mondanom, hogy legalább úgy élvezte ezt a játékot, mint a cica. Nem abban találta örömét, hogy újra és újra lóvá tette a szegény cicát, hanem ellenkezőleg, hogy a vadászós játékkal örömet okozhat neki. Mert jószívű volt. (El kell ismernem, hogy nem minden manó ilyen, úgy-

hogy ha te találkozol eggyel, azért nem árt óvatosnak lenni.)

Lakott ott egy aranyos kislány is, cserfes gyerek, afféle minden lében kanál. Ibolyának hívták, és nagyon okos volt. Már jóval azelőtt tudott beszélni, amikor a többiek még csak hallgatóztak. És ezt a képességét főleg arra használta, hogy kérdezzen. „Miért olyan nagyok a felnőttek? Miért járnak a dolgozóba? Miért fáradnak el estére? Miért nem mondják el mindig ugyanúgy a meséket? Miért hallgatnak el néha hirtelen? Miért kell óvodába, iskolába járni? Miért kell este fogat mosni? Miért kell vasárnap szebben öltözni?” (Ibolyának egyébként semmi kifogása sem volt az ellen, hogy szépen nézzen ki. Csak az öltözködést unta egy kicsit.)

Nem lepődhetünk meg azon, hogy Ibolya és Manócska gyorsan megtalálták egymást. Igaz, a cica azt szerette, ha őt simogatja és ölelgeti a kislány, ezért nagyon óvatosnak kellett lenniük. Manócska rendszerint akkor jelent meg, amikor Ibolya már meghallgatta az esti mesét, Anyuci jó éjszakát puszit adott neki, leoltotta a villanyt, és kiment a szobából. Akkor az ágy háta mögül előbújt Manócska, illedelmesen köszönt, és elkezdődött a társalgás. Ibolya mesélgetett, Manócska élénk érdeklődéssel hallgatta, és ha beleszólt, akkor is csak annyit, hogy „tyúha!” meg „ezt nagyon jól csináltad”.

Rendszerint az aznapi érdekes események kerültek szóba, például, hogy mi történt az óvodában, verekedtek-e a gyerekek, ki lett a barátja, vagy kivel szűnt meg épp a barátság. (Ibolya sokkal szívesebben mesélt el mindent a manónak, mint a mamának, mert a manó sosem mondta, hogy „Ebből még baj lehet”. És ha tényleg baj lett belőle, akkor sem mondta azt, hogy „Ugye megmondtam? Mikor tanulsz már meg végre?” A Manó ilyenkor is csak annyit mondott, hogy „Tyúha!”)

Ibolya mesélt a Manónak a titkos kívánságairól, hogy mi szeretne lenni, ha nagy lesz (ez változott: egyszer óvó néni, egyszer doktor néni, egyszer állatkerti elefánt-etető, egyszer meg úrhajós), milyen országokat szeretne látni a saját szemével (feltétlenül el szeretne utazni Meseországba is).

Ibolya sokat mesélt a pajtásairól, és megbeszélték, hogy amikor legközelebb valamelyikük náluk vendégeskedik éjszakára, Manócskának

is feltétlenül bemutatja őket. Ez így is történt. A gyerekek nevetgéltek, ugrándoztak, viháncoltak a manóval, és a szülők nem tudták elképzelni, mi ez a nagy ricsaj. De amikor benyitottak, mindig csak a gyerekeket látták meg, akiknek a szeme gyanúsan pislogott. Manócska egy pillanat alatt olyan picire zsugorodott, hogy ilyenkor még a cica sem vette volna észre.

Amikor a család kirándulni ment, Manócska akkor is ott volt Ibolyával, a kislány egyik zsebében, láthatatlanul. Időnként azért felmereszkedett a zseb felső részére, hogy kikukucskáljon a szabadba, de ilyenkor nagyon meg kellett kapaszkodnia, nehogy elfújja a széláramlás. Ibolya is belenyúlt a zsebébe, és megsimogatta a kis barátját. És amikor uzsonnáztak, Ibolya titokban juttatott néhány morzsát neki is.

Amikor megálltak napozni, akkor még a vállára is feltette. Manócska a gomblyukban kapaszkodott meg, és odatartotta az arcocskáját a napsütésnek. De aztán rájött, hogy nem hozott magával 25-ös faktorú napozókrémet, anélkül pedig veszélyes kitennie magát az ultraibolya-sugaraknak.

Aznap este megint megbeszélték az élményeiket. Ezúttal Manócska is sokat kérdezett, például hogy hogy kapaszkodott fel az a nagy piros doboz a hegyoldalon, a sínen. (Ez a fogaskerekű volt, amin utaztak, és Ibolyának nem volt könnyű feladat elmesélni, hogy hogyan mélyednek bele a fogaskerekű fogai a sínen lévő résekbe, annyira, hogy nem csúszik le a

kocsi. Manócska nem is értette meg pontosan a magyarázatot, de volt annyira tapintatos, hogy csak annyit mondjon rá: „Tyűha!”)

Manócskát érdekelték azok a nagy, kiterjesztett szárnyú madarak is, amik a magasban köröztek. (Ibolya maga sem tudott sokat a siklóernyőkről, csak azt tudta, hogy azok nem madarak.) Sok kisebb-nagyobb igazi madarat is láttak, és Manócska elámult azon a nagy ricsajon, amit csaptak.

Amikor leültek uzsonnázni, akkor egy kis gyík tűnt fel a fűben. A gyík és a manó egymásra néztek, és egy pillanatra mind a ketten mozdulatlanságba dermedtek. De aztán a gyík eltűnt, jobban félt az emberektől, mint amennyire szerette volna tanulmányozni azt a kicsi micsodát a kislány ruháján.

Amikor este Anyu még egyszer megnézte, alszik-e Ibolya a fárasztó nap után, a kislány már nem volt ébren. Manócska őrizte az álmát, ahogy mindig, de az ajtó nyikordulására úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna. Mit is mondhatott volna Ibolya édesanyjának, ha találkoznak?

„Kezicsókolom, nagyon örülök, hogy megismerhettem a nénit. Ibolya nagyon elfáradt, én csak azért vagyok itt, hogy semmi baj ne érje, ne tessék szíves lenni nyugtalankodni, már megyek is.” Ha egy ilyen találkozás megtörtént volna, Anyu úgy gondolta volna, hogy valami baja van a szemének és fülének, és a lehető leghamarabb orvoshoz kell fordulnia.

De a manók nem azért vannak a világon, hogy a felnőtteket ijesztgessék. A manók létezésében a felnőtteknek hinniük sem kell, elég, ha a gyerekek hisznek bennük. Ameddig ők is fel nem nőnek. Kivéve, ha mesemondók lesznek, mert akkor a manókkal is pont annyi dolguk lesz, mint a tündérekkel vagy a Mikulással. Ez már egy ilyen mesterség.

Mese a Mikulásról

A Mikulást eredetileg Szánthó Miklósnak hívták, húszéves, tette kész legény volt, és a Felvidéken szántott-vetett. A Felvidéken, a mai Szlovákiában többnyire szlovákul beszélnek, azon a nyelven a Miklóst úgy mondják, hogy Mikulás, innen a neve is.

Aztán a földesúr elkergette a földjéről és beköltözött a városba. Valamiből meg kellett élnie. Elszegődött hát egy söprűkészítő mesterhez. Annyira jól dolgozott, hogy a mester, aki már nagyon öreg volt, rábízta az egész műhelyt.

Ekkor Miklós legény (akkor is még csak huszonnyolc éves volt) elhatározta, hogy a gyerekeknek is készít egy pici söprűt, és elnevezte virgácsnak. De nehogy megijedjenek tőle, tett mellé egy kis cukrot is, és amelyik asszony nála vásárolt, adott a gyerekeinek ilyen cukorkás virgácsot. De erre az összes pénze ráment volna, ezért gondolkodni kezdett, hogy hogyan csinálhatná ezt úgy, hogy ne menjen tönkre bele, és mégis örömet tudjon okozni a gyerekeknek.

Elment a könyvtárba, és egy könyvben olvasott egy régi-régi püspökről, aki Kis-Ázsiában élt, és titokban ajándékokat vitt a szegények-

nek. Történetesen őt is Miklósnak, azaz Nikolausznak nevezték. Szántó Miklós elhatározta, hogy a püspök emlékére kettőjük neve napján, december hatodikán fogja szétosztani az ajándékait.

Igen ám, de a Felvidéken így sem tudott megélni, ezért átköltözött Finnországba, a Lappföldre. Ez a föld már nagyon északon található, keresd meg a térképen, ott nagy fenyők vannak meg óriási hó. Miklós-Mikulás vásárolt egy nagy szánt és rénszarvasokat kötött elébe. Amikor eljött Mikulás napja, felugrott a szánra, és ahova csak el tudott jutni, maga vitte el az ajándékokat. De már akkor nagyon kezdett öregedni, hosszú fehér szakáll a nőtt, és ha nem visel egy vastag bundát, megfázik a hosszú utazások alatt.

Akkortájt történt, hogy Miklóst Amerikából meglátogatta egy rokona, aki évekkal azelőtt kivándorolt, és azóta jól meggazdagodott. Elmagyarázta neki, hogy az ajándékkészítést jobban is meg lehet szervezni. Apró természetű munkásokat vett fel (ezek voltak a törpék, fizetségül piros almát és mogyorót kaptak), és így a mikulásgyár már egész évben vígan zaka-
tolhatott. Százával, ezrével készültek ott a játéka-
utók, babák, sípok, dobok, nádi hegedűk, labdák, társasjátékok, valamint a cukormentes
édességek, amelyek nem rongálják a fogakat.

A rokon azt is elintézte, hogy Amerikában a Coca Cola cég támogassa a Mikulás munkáját.

Sok pénzt adtak, de volt két feltételük. Az egyik: a Szántó Miklós helyett használjon valami jobban hangzó nevet. Így lett a Mikulásból Amerikában Santa Claus. A másik, a reklámon (mert Amerikában semmit sem lehet elképzelni reklám nélkül) a Santa Claus a rénszarvas szánon repülve Coca Colát igyon, miközben azt kiáltozza, hogy „Ho-ho-hó”. Ez a dolog nem tetszett a Mikulásnak, de belement.

Az üzlet egyre sikeresebb lett, és egyszer csak nem is Miklós napján kellett kihordania az ajándékokat, hanem a főünnepen, karácsonykor. Ezt a Mikulás már csak úgy vállalta, hogy Európában inkább a Jézuska jelentse a karácsonyt, ő, Mikulás (akit már joggal szólítha-

tunk Mikulás bácsinak) továbbra is Miklós-
napon szállíthassa az ajándékokat.

Ahogy a Mikulás még öregebb lett, újra változott a rendszer. Ezentúl már nem is maga hordta ki az ajándékokat, hanem csak átutalta a pénzt a szülők számlájára, és ők vették meg azokat az ajándékokat, amelyeket már a Mikulás bácsi jóváhagyott.

Időnként a saját embereit is elküldi, akik a gyerekek által kért és a Mikulás által jóváhagyott, a szülők által megvásárolt ajándékokat a Mikulás nevében átadják. A Mikulás emberei maguk is mikulások, de még csak tanulók. És amikor a valódi Mikulás nyugdíjba megy (a jelen meseországi törvények szerint ez legkorábban 200 éves korában lehetséges), akkor közülük választják ki a következő igazi Mikulást. Addig is gyakorolhatják a szakmát.

Az előbb a gyerekek által kért ajándékokat említettem. Igen, ebből a célból egy egész kívánság-begyűjtő központ is megalakult Amerikában. Mikulás bácsit jelenleg egy floridai üdülőhelyen kezelik öregedés ellen, ő kapja meg a kívánságokat, és amit jóváhagy, azt elkészítik a Lappföldön, onnan kerül az áruházakba, a gyerekek nevére címezve. A gyerekek sokáig kézzel írták a leveleiket, de újabban már minden a számítógépen történik. A kívánságokat e-mailben küldik el a gyerekek, és az ajándékokat a Fedex vagy valamelyik más nemzetközi szállító cég szállítja ki.

Időnként visszakérdeznek (például, hogy mire akarsz használni az igazi versenyautót, miért nem elég a játék-versenyautó, vagy megpróbálnak lebeszélni a gyorstüzelő géppuskáról, hiszen nincs is rá szükséged). Mivel egyszerre sok gyerek kaphat ilyen kérdezősködő levelet, a rendszer néha levélszemétnek tekinti azokat, ezért nem árt rendszeresen ellenőrizni a spam-mappádat is.

Na, ez túl sok tudomány volt egy napra. Majd, ha már annyira ügyes leszel, feltétlenül menj el a könyvtárba, és olvass el egy történetet az eredeti Szent Miklós püspökről, aki nagyon-nagyon régen élt, de lám, az ajándékozás szokása még mindig eleven.

Cipőmese

Az autóbuszra egyszer csak felszállt egy pár sportcipő. Nem vettek róla tudomást, sem a buszvezető nem vette észre, sem az a természetes férfi, aki véletlenül rálépett. Az még bocsánatot is kért, de csak úgy magában, ezért nem tűnt fel neki, hogy a cipőben nincs ember. Zokni sem volt benne, mert már tavasz volt és az idő kezdett melegedni.

A cipő nézelődött, és azon töprengett, melyik megállóban szálljon ki. Látni csak akkor látott, amikor kinyílt az ajtó. Ilyenkor is félre kellett húzódnia, nehogy az emberek rátapossanak. Az egyik felét valaki véletlenül le is rúgta, és ezért a másik fele is utána ugrott. Ragaszkodtak egymáshoz, a jobbos meg a balos cipő, mint a jó testvérek.

Lent a megállóban egy törpe snauzer jött közelebb, megszagolta, de nem találta különösebben érdekesnek őket. A biztonság kedvéért rájuk akart pisilni, mert az ilyen alkalmat a kutyasok nem szeretik kihagyni, de akkor a cipők kitértek az útjából.

Ment, mendegélt a pár cipő, egyenesen a városi parkba. Már néhányan napoztak a fűben, a cipőjüket is levetették. Ez volt ám a móka! A sportcipők sorra bemutatkoztak a levetett ci-

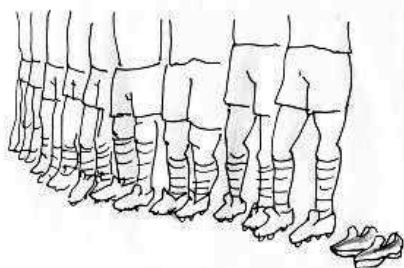
pőknek, és ismerkedni kezdtek velük. Egy pár női csizma különösen felkeltette az érdeklődésüket. Cifra volt, különféle zsinórok lógtak róla, az ember nem is tudta egyből kitalálni, hogy melyik az eleje és melyik a hátulja. De nem tudtak vele megismerkedni, mert a női cipő magasan hordta az orrát, így hát mentek tovább.

Egyszer csak mit látnak? Egy csapat fiú rúgja a labdát.

„Jó lenne, ha mi is focizhatnánk” – mondták egymásnak a sportcipők. Egyelőre csak nézelődtek, de egyszer valaki egy rossz passzt adott, és labda csak gurult, gurult, kifelé a pályáról. És akkor a balos cipő (az volt az ügyesebb), besurrant, lekezelte a labdát, és berúgta az üres kapuba. A játékosok csak a

gólra eszméltek fel, nem fogták fel a történeteket. Így a sportcipőknek volt idejük elrejtőzni. Eszükbe jutott, hogy ezen az alapon akár az országos válogatottba is bekerülhetnének, tizenkettediknek. A kezdésnél ugyanis nem a cipőket, hanem a fejeket szokták megszámolni. De ettől visszariadtak, mert a válogatott olyan kétfalás játékosokból állt, hogy még ez a titkos fegyver sem segített volna rajtuk.

A parkból egy tüntetésbe keveredtek. A felnőttek az áremelkedéseket szidták. Átmentek egy hídon, csak úgy döngött az építmény a talpuk alatt. Cipő-nézetből persze nem sokat láthattak, legfeljebb a férfiak és nők nadrágját, de élvezték a sok ember összehangolt vonulását. Aztán megjelentek a rendőrök, és feloszlatták a tömeget. Ez rosszul esett a cipőknek, mert eddig csak olyan rendőrökhöz volt szeren-

cséjük, akik segítettek átmenni az utca egyik oldaláról a másikra. Ezek a rendőrök bizalmatlanul méregették a tüntetőket, és amikor az egyik meglátta a láb nélküli cipőket, megdörzsölte a szemét és meglepetésében lehuppant a fenekére.

„Ideje hazamennünk” – mondta az egyik sportcipő a másiknak. „Még a végén olyan kalamajkába keveredünk, ami miatt el sem tud aludni a kisgyerek, akinek ezt a mesét elmondják.” Így hát elindultak a saját lakásukba.

Képzeld, olyan rendesek voltak, hogy lefekvés előtt még ki is pucolták magukat. De csak akkor kezdődött a feladatuk második fele: meg kellett jelenniük a gyerekek álmaiban, és ez a munka egészen hajnalig eltartott. Mit tehettek volna? A mesék élete bizony ilyen.

A mindentudó cica

A Cica mindent tudott. De megtartotta magában. Még egy titkossági tanfolyamot is elvégzett. Persze titokban.

Éjszaka, amikor a háziak már régen aludtak, macskanyávogást lehetett hallani a napaliból. De a Cica nem nyávogott, hanem csak csavargatta a világvevő rádió keresőjét, az adott ilyen hangot. Így cserélt üzeneteket a többi cicával, kódolva és macskanyelven (ami nem tévesztendő össze a finom csokis csemegével). Például, amikor azt akarta mondani, hogy itt már tiszta a levegő, minden rendben, akkor így csavargatta a gombokat: „jouúúú.....”

Így folyt a társalgás. Amikor valaki a háziak közül olyan hangot hallatott, mintha mindjárt fel akarna ébredni, akkor a Cica hirtelen úgy csavarta a hangoló gombot, hogy ezt lehetett hallani: „Ssssssssszz.” Erre nyomban elhallgattak a társalgópартnerek.

Ezen a titkos csatornán sok mindent megbeszéltek. Minden részvevő tudhatta, hogy melyik cicával hogyan bánnak, hol várható kutya-veszély, vagy mivel lehet elhárítani azt. Még azt is tudták, hogy ki mit evett, ki ejtett el egeret vagy békát, esetleg mókust, pusztán sportból. Volt olyan cica is, aki naphosszat ott bóbiskolt

a tévé tetején, s ily módon tisztában volt azzal, hogy most éppen melyik áruházláncban van akció macskaeledelből. És ha megfelelt nekik az olcsóbban kapható eledel (az, hogy olcsó, azt jelentette, hogy a gazdi könnyebben megvásárolja), akkor eljárták „A macskák Whiskast vennének” táncot, vagy annak egy variációját.

Minden remekül ment, egészen addig a végzetes napig. Amikor is épp a mi cicánk lakásában (ahol rajta kívül még a papa, mama és egy kisfiú is lakott) meg nem jelent egy nagy szőrös állat. Egy kutya! Egy bernáthegyi!

A Cica gyorsan segítséget kért a többiektől (addig elbűjt egy alkalmas könyv mögé a pol-

con). Hamarosan megérkeztek a kódolt válaszok. Az egyikben ez állt:

„BERNÁTHEGYI NEM VESZÉLYES. SZELÍD, CSAK ARRA VIGYÁZZ, HOGY NE NÉZZEN MORZSÁNAK A SZŐNYEGEN.”

A Cica egy kicsit megnyugodott, de a biztonság kedvéért kipróbált rajta egy gyakorlatot, amelyet egy önvédelmi tanfolyamon tanult. Ennek lényege az volt, hogy egy biztos helyről jó nagyot rá kell ütni a kutya orrára, és ezt addig ismételni, amíg meg nem szelidül.

A bernáthegyit felkészületlenül érte az első ütés, de pusztán kíváncsiságból megint odadugta a fejét. A második pofon azonban meggyőzte arról, hogy a macska veszélyes állat, és jobb,

ha nem is érdeklődik. Több csapásra nem volt szükség.

Ez annyira ment, hogy a végén a Cicának már kifejezetten sündörögnie kellett, hozzá kellett dörgölőznie, hogy a bernáthegyi kutya elfogadja játszópajtásának.

Közben a külső világban is sok minden változott. A levegő benépesült madarakkal. De nem olyan szelid városi vadgalambokkal, amelyekre öröm vadászni, hanem óriási varjakkal, amelyek már a cicákat is kinézték maguknak. Nagy volt a veszély. És akkor a mi cicánknak, aki nemcsak minden tudott, de nagyon *kreatív* is volt (ezt a szót majd felső tagozaton fogjuk tanulni, most elég azt tudni, hogy amíg a többiek jajongtak, nyávogtak, addig ő megtalálta a megoldást), szóval a mi cicánknak eszébe jutott, hogy a varjak ellen fel lehetne használni a baráti kutyákat. Elsősorban is haverját, a bernáthegyit. Ettől a többiek ódzkodtak, azaz féltek, de végül kísérletképpen elfogadták.

A Cica kezébe vette a bernáthegyi kiképzését. Megmutatta neki, hogy kell a galambokra támadni, majd ezt a tudást hogy lehet átvinni az utálatos, nagy varjakra. Két nap elég is volt, és hamarosan a Cica felségterületéről eltűntek a varjak. (Sajnos, a galambok is, mert a bernáthegyi számára mindkét állat csak madár volt. A bernáthegyi jószívű, de nem eléggé okos.)

A többi macska nagyon meg volt elégedve, és a maguk módján ők is megpróbálták a közelükben élő kutyákat felhasználni, de kevés sikerrel.

Hiányzott belőlük az okos megoldások új helyzetekre való alkalmazása, azaz a *kreativitás*.

A mi cicánk csak annyit tehetett, hogy időnként elsétált a bernáthegyijével a baráti macskákhoz. A varjak lassan az egész környékről elszoktak.

És most jön az igazán váratlan fordulat, a varázslat, ami nélkül nem is igazán mese a mese. A Cica átváltozott Ilonkává, aki a kisfiú titkos szerelme volt, de ő már a nagy csoportba járt. A bernáthegyi is átváltozott: a mesemondó bácsivá, aki szeretettel mosolygott, és csak annyit mondott a maga mély hangján: „Ezt a mesét már te álmodd tovább, tündérhercegem! Én nagyon belefáradtam a mondásba.”

Az éjszaka titkai

Amíg te békésen alszol, a tárgyak nagy beszélgetéseket folytatnak egymással. A cipők elmesélik, merre jártak a városban, a bevásárlótáska felidézi, mit tettek bele az élelmiszerboltban, a kabát az időjárásról számol be, az ing arról, hogy leesett róla egy gomb, amikor a tulajdonosa a busz után futott. A bútorok mindezt nagy érdeklődéssel hallgatják, de ritkán szólnak bele. Ezt meg lehet érteni. Az ő életük sokkal egyhangúbb, másrészt nappal is ki tudják beszélni magukat, főleg, amikor a háziak nincsenek otthon, hanem a hivatalban dolgoznak vagy az iskolában tanulnak.

Csak a konyhai edények bőbeszédűbbek, ők előadják, hogy aznap milyen ételeket készítettek velük. De újabban már a főzőkanálnak, a nokedli-szaggaónak és a tésztaszűrőnek sem jut munka, mindent a mikrohullámú sütő melegít fel percek alatt, az meg olyan tagolatlanul beszél, hogy alig lehet érteni. A mosogatókagyló és a szivacs tudna csak mesélni az ételmaradékokról, de az ő történeteiket is már mindenki kívülről tudja. Minden történet a szemétkosárban ér véget, és legfeljebb az az újdonság, hogy most, amikor már otthon is külön gyűjtjük a papír- és a műanyag- és fémhulladékot, éppen melyikből van több.

Amíg te alszol, a kismadrágod és az ingecs-kéd elmeséli, mi történt az oviban, visszaidézi a beszélgetéseidet a pajtásaiddal, az óvó nénivel. A foltoknak is megvan a külön történetük: melyik származik a zsírkretától, melyik a vajás kenyértől, ami kiesett a szádból vagy a teától, amit utána félig kilötyintettél. A kis cipőd elmeséli, hogyan szaladgáltál az udvaron, hogy rúgtad a labdát, és hányszor estél el. Azt is, amikor rosszul fűzted be és leesett a lábadról.

Amíg te alszol, az okostelefon azzal szórakozik, hogy lejátssza magának az összes aznapi beszélgetésedet és szöveges üzeneteidet. Napközben te játszottál a számítógépes játékkal, most a telefon magában játszik. És ügyesebb is nálad, hiszen ne felejtse el, hogy te azt a telefont Béla bácsitól kaptad, aki lecserélte egy új, drágább készülékre, ő már azelőtt is sokat

játszott vele, és a telefon azokra a játshmákra is nagyon jól emlékszik.

A beszélgetésekre persze a szekrény és a kisasztal is kíváncsi, hiszen hozzájuk senki nem szól az emberek közül. A hangjukat is csak akkor hallják meg, ha nyikorognak.

Amíg te alszol, a meséskönyvek is magukat olvassák. Igaz, hogy már mindegyik kívülről fújja a saját történetét, hiszen olyan sokszor kérted ezt vagy azt a mesét, de annyira tetszenek maguknak, hogy újra és újra végigélik a meséiket. Azonkívül még mindig nem adták fel azt a reményt, hogy a történetük egyszer csak másképp folytatódik, mint ahogyan eddig.

A felnőttek ruhái néha érthetetlen dolgokról számolnak be. Azt már megszokták, hogy a papa munkaköpenye tele van utasításokkal és ígéretekkel, és az erőlködés időnként beleizzad. De az egyik nap a mama szoknyája is olyat mesélt, amit neked, kis haver, nem is kellene tudnod. Elég az hozzá, hogy a főnöke nagyon szemtelenül beszélt vele, annyira, hogy ki kellett rohannia a szobából. És nem vigasztalta, hogy a többi munkatársnőjétől azt hallotta, hogy „velünk is ilyen”.

Egyszer az egész család nyaralni ment a Balatonra. Már jó előre le kellett foglalni a szállást, de csak ott derült ki, hogy egész héten esni fog. Egy darabig locspikoltak a vihar által felvert iszapos vízben, de amikor rettenetesen nagy villámok kezdtek belecsapkodni, akkor már jobbnak tartották hazamenni.

Nem tudták ezt azok a gonosz rablók, akik kifigyelték a vakációt, és elhatározták, hogy betörnek, hogy minden kincset elraboljanak. Amikor már hallani lehetett, hogy valaki be akar jönni, de nincs kulcsa, a vezetékes telefon felfigyelt a zajokra. Abból, ahogy a felnőttek használták, már kívülről tudta a legfontosabb lépéseket. Leemelte a kagylót magáról, és a kagyló fejével megböködte a rendőrség hívószámát. A vonal másik végén az ügyeletes rendőr belehallózott, de mivel nem szólt bele senki a lakásból, már éppen le akarta tenni azzal, hogy biztosan a gyerekek szórakoznak (a felnőttek néha a gyerekekre fogják azt, amit ők maguk nem értenek), de egyszer csak feltűntek neki a zajok. Tipikus betörés. És amikor az egyik betörő Enyvesnek szólította a másikat, már azt is tudta, kik törtek be. (Enyvest azért hívták így, mert ragacsos volt a keze, mindenféle ékszer hozzáragadt.) Néhány pillanat alatt megtalálták a készülék helyét, azaz a lakást, és nyomban el is indult egy rendőrijárőr.

Mire a család hazajött, a betörők már biztos helyen voltak, a rendőrségi fogdában. Kincseket nem találtak. Hogy is találtak volna! Nem voltak a családnak sem ékszereik, sem külföldi pénzeik. Az egyetlen kincsük pedig te vagy, és te ott voltál velük.

Valaki aztán még a telefonkagylót is vissza-
akasztotta. A titokzatos telefonáló kilétére nem
derült fény. Így van ez. A felnőttek nagyon
okosak és tapasztaltak, de a mese varázslata
nélkül bizony nem mennek sokra a nagy tudo-
mányukkal.

Aludj el, kis szívem. Ne próbálj sokáig fenn-
maradni, mert a tárgyak addig nem kezdenek
beszélgetni, amíg valaki is fenn van az
emberek közül. Jobban féltik annál a titkaikat.
De ne félj, álmodban veled is szóba állnak. Ha
ügyesen álmodsz.

A lidérc

A lidérc a szekrény tetején ült, és áldozatára várt. Elég unalmas életet élt, egyetlen szórakozása volt: ijesztgetni az embereket. De az emberek már annyira sokat tudtak a világból, hogy egyre nehezebben ment az ijesztgetésük. Pedig a lidérc nagyon félelmetes tudott lenni. Néha önmagától is megijedt. Viszont mindig meg kellett várnia, hogy besötétedjen, mivel a napvilágnál nem volt ereje. Így hát csak ült, ült, gyűjtötte magába a fényt, mint szomszjas virág az esőt.

Végre lement a nap. Eljött az ő ideje. Lépteket hallott és felkészült.

A kis Bence gyerek nyitott be a raktárnak használt szobába. A tűzoltóautóját kereste. De hirtelen földbe gyökerezett a lába. A szekrény tetején felderengett a lidérc, és a kis szobát bevilágította valami zöldes borongás: a lidércfény.

Kis Bence felkiáltott félelmében. Már arra sem emlékezett, hogy miért jött be, csak kifutott a szobából.

– Mi van, kicsim? Miért ijedtél úgy meg? – kérdezte Anyu. Bence nem volt ijedős, ki mert menni az udvarra egyedül, a kutya ugatásától sem szállt inába a bátorsága.

– Valaki ... valaki van a szobában, és ... világít!

– Valaki? – kételkedett Anyu. – Nem láttam senkit bemenni.

– Lehet, hogy már előtte is benn volt – mondta Bence.

– Jól van. Gyere! A körmére nézünk ökelmének – mondta Anyu.

– Te menj előre, én majd utánad megyek – mondta Bence óvatosan.

Anyu mosolygott, de azért maga is aggódni kezdett. Az újságban gyakran írnak betörőkről, akik belopóznak és zseblámpa fényénél kirabolják a lakást. Óvatosságból kivett a konyhaszekrény fiókjából egy klopfolót (amivel a húst szokták lapítani, mielőtt kisütik), és nagyot sóhajtvá benyitott a kis szobába. Bence egyelőre jobbnak látta nem belépni az ajtón, ő csak bekukucskált.

Akkor Anyu is meglátta a szekrény tetején imbolygó fényfoltot, de azt is azonnal megállapította, hogy az nem lehet zseblámpa. Talán világító szentjánosbogár. Kinyújtotta a kezét és határozott mozdulattal felkattintotta a lámpát.

A lidérc abban a szent pillanatban kikapcsolta magát, és olyan kicsire húzódott össze, amennyire csak tudott.

Anyu fogott egy széket, odatette a szekrény elé és felállt rá.

A lidérc sem tétozott, sebesen lemászott a szekrény hátulján és a fal mentén előre szaladva az egyik játékból a másikba ugrált.

– Na, itt nincs senki – mondta Anyu és visszalépett a padlóra. Majd a kisfiához fordult: – De egyáltalán, miért jöttél be ide?

– A tűzoltóautót kerestem, azzal akartam elaludni – mondta Bence.

– Ott van, fogd meg, és vidd át a szobádba! – mutatott rá Anyu a játékra. – És jobban teszed, ha sötétedés után nem járkálsz itt – tette hozzá.

Bence átvitte a tűzoltóautót a saját szobájába és letette az ágy elé. Eljött a vacsora ideje, asztalhoz ültek.

Apu már nem lakott velük, hozzáköltözött egy másik nénihez, de tovább is szerette őket. Időnként elvitte Bencét kirándulni, az állatkertbe, a vidámparkba, és magához is, a másik lakásba. Olga néni is barátságos volt, de Bencének nem fért a fejébe, hogy miért nem élhetnének ők négyen együtt.

Vacsora után Bence megfürdött. Már teljesen egyedül csinált mindent, Anyu csak a víz hőmérsékletét állította be, odakészítette a törülközőt és megcirógatta Bence fejét.

Következett a lefekvés. Anyu odaült a kiságy szélére és mesélni kezdett.

A végén azonban Bence megkérdezte: „Anyu, mi volt az a fény?”

– Nem tudom. Talán valami fluoreszkálás – próbált magyarázni Anyu. – Vannak olyan tárgyak, amelyek nappal magukba szívják a fényt és éjszaka sugározzák ki. Ha emlékszel, Gyula

bácsinak is volt egy ilyen órája. A számlapja éjjel világított. Ebben nincs semmi különös.

– Szerintem nagyon is különös – jelentette ki Bence. – De most már nem félek tőle – tette hozzá.

A lidérc mindezt hallotta, hiszen éppen abban a tűzoltóautóban bújt meg, amelyiket Bence kihozott a kis szobából.

– Add ide a tűzoltóautót, légy szíves – mondta illedelmesen Bence. – A kezemben akarom tartani. Biztosan ő is megijedt.

Anyu odaadta az autót, megpuszilta Bence homlokát, leoltotta a villanyt és kiment a szobából.

Bence szemei lecsukódtak, nagyon kifáradt a nagy aggódástól, hamar elaludt.

És akkor felfújta magát a lidérc, újra világitani kezdett a maga kísérteties módján, és peckesen sétált a paplanon fel s alá.

Bence érezte a lidércfényt, de azt hitte, hogy álmodik.

Törpe bácsi

Ez a bácsi teljesen olyan volt, mint a többi bácsi, csak hatéves korában megállt a növekedése. Hiába evett dupla adag főzeléket, ezen nem lehetett segíteni. Míg a többiek nőttek, évente 5, 10, sőt, 20 centit is, ő nemhogy ugyanolyan magas maradt, de még csökkenni is kezdett. Eleinte süteménnyel és csokival etették, de ezektől sem nőtt, csak hízott. Az osztálytársai már Milka csokinak kezdték csúfolni.

Tízéves korára már alig érte el az 50 centit. Ez egy darabig bosszantotta, de aztán rájött, hogy az alacsony termetnek is vannak előnyei. Amikor a barátaival barangolt egy mezőn és nagy fiúk támadták meg őket, ő csak elbújt a magas fűben, úgy, hogy észre sem vették. Mozijegyet nem is kellett vennie, mert csak át-sétált a forgóajtó kereke alatt. Míg a többieknek kerülgetniük kellett a lakásban a bútorokat, ő csak ment toronyiránt, a bútorok alatt.

Az egyetlen komoly hátrány az volt, hogy a kutyák macskának, a macskák pedig egérnek nézték. De ilyenkor toppantott egyet mérgesen, és az állatok ettől úgy megijedtek, mintha kísértetet láttak volna.

Számtanórán fel kellett tenni a tábla krétatartó peremére, hogy írni tudjon a táblára. Tornaórán fel volt mentve, de a többiek őt emelgették. Amikor történelemből dolgozatot írtak, kisurrant az ajtórésen, berohant az iskolai könyvtárba, megnézte az évszámot, és már rohant is vissza. (Ezeket nem azért mondom, hogy utánozzad. Tudott ő mindent, csak sportolásból rohángált.)

Amikor leérettségizett, dolgoznia kellett. Ekkor már csak 25 centi volt. Egy élelmiszer-áruházban helyezkedett el mint biztonsági őr. Nem járkált a polcok között, hanem csak feltették a legdrágább áruk polcára, a tolvajoknak fogalmuk sem volt róla, hogy ott van. És ha valaki a vásárlókosár helyett a saját táskájába tette be a polcról levett árut, akkor egy titkos készüléken értesítette a pénztárost.

Már elmúlt harminc, amikor kitört a háború. Önként jelentkezett, hogy megvédje a hazát. Először persze elutasították és kinevették, mert nem ütötte meg a mértéket, de ő ragaszkodott hozzá. Végül egy speciális feladattal bízták meg. A két lövészárk között szaladgált ide-oda a fűben, és kikémlelte az ellenség hadmozdulatait. A kapitány tudni akarta, hogy hány ellenséges katona tartózkodik a faluban, ő besettenkedett és megszámolta őket. (Mert számolni jól tudott, csak a képletekkel volt bajban.) A legnagyobb haditette az volt, hogy felugrott az ellenséges huszárok parancsnokának a lovára és bebújt a ló sörényébe. Amikor a parancsnok jobbra akarta volna irányítani a lovat, akkor ő kinyúlt a sörény alól és a másik kantárszárat húzta meg. Ment a ló, amerre ő irányította, és a huszársereg csak akkor lepődött meg, amikor meglátták a „BEHAJTANI TILOS” táblát. Akkor aztán nagy volt a tanácstalanságuk.

A katonák rövidesen megunták a háborúskodást, és újra béke lett. Törpe bácsi egy italautomata belsejébe került, ő számolta ki a visszajáró aprópénzt. Később a postánál ő tanította be a postagalambokat, hogy visszataláljanak a hivatalba, miután kikézbesítették a nyugdíjakat és a szociális segélyt.

Aztán eljött a nyugdíjazásának ideje, és Törpe bácsi ekkor vált hivatalosan is Törpe bácsivá. A gyerekek szerették, mert jóságos volt és szép meséket tudott. A közértes pénztá-

rosok nagy beszélgetéseket folytattak vele a kiflik és a zsömlék méretének csökkenéséről. Ha az ideje engedte és kedve is volt, a színházban volt sűgő. De nem a sűgőlyukban űlt, hanem a szűnpadon járkalť, mindig a megfelelő színész nyomában. A nűzűtűrrűl senki sem látta meg.

Tűrpe bűcsi meg volt elűgedve az életűvel. Csak egy asszony hiűnyzott neki, de e tekintetben nem volt szerencsűje. A műret bizony szűműt, a hűlgyek nem szűvesen mutatkoztak olyan fűrfival, aki egy műterrel alacsonyabb náluk. Nem mutatnak jűl a barűtnűűk elűűt.

Hatvannűyolc éves volt, amikor meglűtűt az utcűn egy hasonlűan aprű termetű nűűt, Tűrpe nűnűt. Fel is nűzhetett rű, mert hat centivel magasabb volt Tűrpe bűcsinűl. Az asszony szűp volt, de volt egy nagy hűtrűnya: cigarettűzűtűt és ettűűl bűdűs lett a szűja. Tűrpe bűcsinak pedig nem volt kedve egy gűzmozdonnyal puszilkodni.

A dohűnyzűs bizony nagy atok és nagyon nehéz abba hagyni. Vigűzzatok, hogy ne szokjatok rű!

A felhő és a virág

A felhő eleinte nagyon kicsi volt, akkora, mint egy pipafüst. Vidáman röpdösött az égen. Lassan növekedni kezdett, bárányszerűvé vált. A többi bárányszerűvel ugrándozott, mint az igazi báránysereg, de egy csoportban maradtak, ahogy egy irányba fújta őket pásztoruk, a szél. Közben változtatták alakjukat, kisbáránysereg nagybáránysereggé váltak, aztán párnává, dunyhává, elefánttá. A színük ezalatt mind sötétebb lett. Már nem is báránysereg voltak, hanem lomha léptű óriások, akik eltakarták a napot.

A felhő egyszer csak észrevett egy gyönyörű virágot a réten, amelyik nagyon nyújtogatta a nyakát, szeretett volna napozni, de a felhő már az egész eget beárnyékolta.

– Kérlek, ne takard el az eget! – könyörgött a virág.

– Nem szándékosan csinálom – válaszolta a felhő, és izgalmaiban gomolyogni kezdett.

– Nekünk, virágoknak kell a napfény – magyarázta a virág.

– Én pedig nem tudok mást csinálni, csak növekedni és az eget elsötétíteni – mondta a felhő. – És nagyon szomorú vagyok, hogy te miattam szenvedsz.

Ez így ment egy darabig. A virág tikkadozott, és becsukta magát a szirmai közé, a felhő pedig nézte, egyre szomorúbban. Kétségbeesésében nagy villámok cikáztak benne. Aztán a felhő elkezdett sírni, a könnye rácsorgott a virágra, amitől az felélénkült. A virág meg szeretne volna köszönni a felhőnek az esőt, de a felhő rohamosan zsugorodni kezdett, s végül teljesen eltűnt.

A virág szirmait újra cirógatta a napfény. És most ő szomorodott el. Az örömét elrontotta, hogy a felhő nélkül megint magányossá vált. Az ég vakító kék lett, a nap egyre melegebben sütött és sehol sem volt árnyék.

Akkor a virág hirtelen nedvességet érzett a gyökerénél. Lenézett és észrevett egy csillogó vízcseppet.

– Helló! Most vízcsepp vagyok, de korábban felhő voltam, és azért semmisültem meg, hogy téged megöntözhesselek. A barátod voltam, és azért áldoztam fel magamat, hogy a barátod is maradhassak – mondta a vízcsepp.

Ez a barátság azonban nem tartott sokáig. A nap egyre melegebben sütött, s talajból pára szállt fel, párává vált az előbbi vízcsepp is. A pára egyre emelkedett, felszállt az égbe és újra felhő lett belőle. De a vízcsepp, azaz a pára felhő korában sem feledkezett meg barátjáról, a virágról. Megint báránfelhővé vált, aztán megnőtt, elsötétítette a napot, sírni kezdett, és megöntözte a virágot.

És ez így megy azóta is. Erre gondolj, amikor látod a báránfelhőket gyülekezni. Alig várják, hogy esőcseppé, azután újra felhővé váljanak. Kicsit fárasztó ez a szüntelen átalakulás, de megnyugtató az a tudat, hogy a virágok így szeretik.

A kis ördög szabadságra megy

A kis ördög az esztendő tizenkét hónapjából tizenegyben sok gonoszságot művelt. Ő volt az, aki miatt megszáradt a tegnapi kenyér, megsavanyodott a tej, leestek a gyerekek a bicikliről, és letojták a galambok a fa alatt ölelkező szerelmespárokat, ő miatta eredt meg az eső a strandolókra, vagy izzadtak meg a nagy melegtől az iskolai ünnepélyek résztvevői. Tovább is sorolhatnánk a gonoszságait, de már ebből is látható, hogy a kis ördög a gonoszkodás területén kiváló munkát végzett. Olyan kiváló munkát, hogy főnöke, a főördög is megdicsérte. Azt mondta neki, hogy jó munkája jutalmául egy hónap szabadságra mehet a Mennysországba.

A kis ördög örült az elismerésnek, de egy kicsit meg is szeppent. Vajon majd hogy kell ott fenn viselkedni? Ha gonoszkodni nem lehet, mivel fog tudni szórakozni? De a főnöke, a főördög megnyugtatta: tudományos tapasztalat, hogy egy hónap jó viselkedés után majd még nagyobb kedvvel fog tudni rosszkodni és tovább is fenn lehet majd a Pokol dicsőség-tábláján.

A kis ördög tele volt kétségekkel, de azért bátran készült a nagy utazásra. Először is a

ruhatárát kellett kiegészítenie, hiszen a kénkö szagú fekete munkaruhájában be sem engednék a mennyei üdülőbe. Fehér trikót, fehér nadrágot, fehér sportcipőt vásárolt, és hozzá egy vanília-fagylalt színű kalapot. Aztán fohász helyett káromkodott egy kacskaringósat, és óvatosan bekopogott a Mennyország kapuján.

– Szeretettel köszöntünk a mennyekben – fogadta egy barátságos, nagy szakállú öregember. – Monddd, miféle jó cselekedeteid voltak!

A kis ördög zavarba jött. – Hát, kifejezett jó cselekedeteim nem voltak, de a munkámat mindig a legjobb tudásom szerint végeztem el.

– Na, ez derék – mondta az öreg. – Lépj be, és nézz körül!

A kis ördög félénken belépett. Mindenütt boldog arcokat látott, a fiúk és lányok kézen fogva sétáltak és vidám dalokat énekeltek. A kis ördögnek ez rendkívül szokatlan volt. „Hát hol vannak az üstök, a sok szurok, a kénkö szagú kádak?” – töprengett. „Hogy lehet ezek nélkül megenni?”

Egyre csak csóválta a fejét, és vakargatta a füle tövét. Elhatározta, hogy csinál egy kis ribilliót. Ketten jöttek szembe, az egyik lelket meglökte, és rámutatott a másikra: „Ő volt!”

Akit meglökött, csodálkozva nézett: „Rosszul vagy? Segíthetek?”

A kis ördög nem tudta, mit feleljen. Utána ellopott egy gyümölcsöt egy másik lélektől. Az sem lett mérges, hanem rámosolygott: „Azt épp

neked akartam ajándékozni. Kérsz egy másikat is? Szívesen adom.”

Ez így ment órákon át, és a kis ördög egyre csak álmélkodott, hogy a Mennyben a lelkek ennyire meg vannak háborodva. Sehogy se akarnak veszekedni, verekedni, és mindig mosolyognak. Hű, attól a mosolygástól kirázta a hideg! Egyszerűen nem tudott semmilyen rosszat tenni, minden kísérlete kudarcot vallott a fura mennybéli lelkek jóhiszeműségén.

Akkor dühösen belerúgott egy dobos hangszerébe. „Jaj, bocsánat” – mondta a zenész. „Biztosan útban volt. Megtanítsalak dobolni? Majd meglátod, milyen jó móka.”

Odasereglettek köréje, és míg ő dobolt, a többiek furulyáltak, szájharmonikáztak vagy csak dúdoltak. Mindenki lelkes volt és örült az új lakónak.

És akkor megtörtént a baj. Az egyik gyermeklélek megbotlott valamiben, és a kis ördög önkéntelenül kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse. De rögtön meg is rettent: „Jaj, mit tettem? Mi lesz ebből? Ez jó cselekedet volt! Az ilyesmi nekünk szigorúan tilos!”

Úgy érezte, hogy kezd kicsúszni a lába alól a talaj. És a legfurcsább az volt, hogy a szívében valami bizsergést és melegséget érzett. „Lehet, hogy rosszul vagyok? Elkaptam valamilyen fertőzést?”

Leült, hogy kipihenje magát. A kisgyerek mosolyogva hálálkodott, odajött, és még egy

puszit is adott. Ez volt aztán a borzalom! Valósággal égette a képét!

Többen is jöttek-mentek és kedvesen üdvözltek az új lakót. A kis ördög először kényelmetlenül érezte magát. „Ó, ha tudnátok, milyen gonosz vagyok én!” – gondolta magában. De aztán lassan elbizonytalanodott. Már nem is érezte magát annyira gonosznak. Új érzések jelentek meg a szívében. Volt egy olyan sejtése, hogy jó jónak lenni. Nagyon szégyellte magát. Hogy megy majd vissza a Pokolba ilyen szívvel? Egy ördög nem is lehet jó. Egy ördögnek nem szabad jónak lennie.

Később a helyzet még súlyosabbá vált. Leült a kis ördög mellé egy lány-angyal. Egy angyali lányka. A kis ördög úgy érezte, hogy lassan megszűnik ördögnek lenni. Fájt a háta. Persze: akkor nőttek ki a szárnyacskái, a homlokán lévő, eddig is láthatatlan szarvacskák viszont lepotyogtak. Hogy menjen így vissza a Pokolba? Be sem fogják engedni. Még bűnös léleként sem engedik be, hiszen messziről látszik, hogy jó. Mint egy igazi angyal.

Így tépelődött magában az ördögből lett kis angyal. De új pajtásai nem hagyták búslakodni. Játsoztak, énekeltek, táncoltak, sőt, még a földre is levítették magukkal, hogy segítsenek az öreg néniknek és bácsiknak a közlekedésben, a gyerekeknek a tanulásban.

A rossz emberek is megváltozhatnak, de szükség van egy angyal segítségére. Mindnyájan angyalok lehetünk, te is, csak segítenünk kell azt, aki segítségre szorul. Az angyalságot gyakorolni lehet. Most például aludj el szépen, mint egy kis angyal!

Hihetetlen mese a kaméleonokról

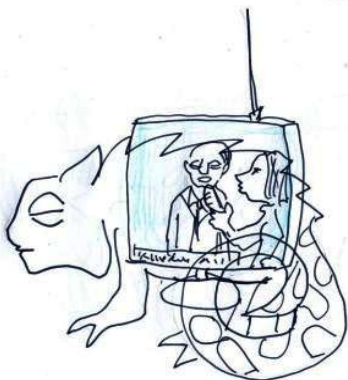
Egyszer volt, hol nem volt, vagy talán nem is volt, csak azt hittük, hogy van, szóval állítólag volt egy fura ember. Azaz nem is volt igazán ember, hiszen hat lába és négy keze volt, a feje pedig úgy forgott körbe, mint egy pörgettyű, csak lassabban. Ez a lény Kovács Jánosnak nevezte magát, de ezt senki sem hitte el neki. Az igazolványai teljesen rendben voltak, és ez volt a leggyanúsabb. Vagy talán te láttál már olyan Kovács Jánost, akinek körben forgott a feje?

Na, elég az hozzá, hogy ez a Kovács János nevű lény kisállatokat árult a Nagykörút sarkán. Olyanokat, mint ő maga. Voltak ott hat lábú bogarak, de olyan madarak is, akik hátrafelé is tudták fordítani a fejüket.

A boltban a legkülönösebb lények a kaméleonok voltak. A kaméleonokról tudni kell, hogy változtatni tudják a színüket, mindig a környezetükhöz hasonulva. (Ezt majd tanulni fogjátok az iskolában, vagy ha nem, hát a megfelelő Búvár zsebkönyvben is olvashattok róla.)

Igen ám, de olyan kaméleont még senki sem látott, amelyik a tévé elé állítva a televíziós műsort utánozta a színével. Azaz hogy addig nem, amíg ez az állítólagos Kovács János be

nem szerezte őket. Annyira hasonultak a tévéhez, hogy ha lekapcsolták a tévét, rajtuk tovább lehetett nézni a műsort!

Ugye, milyen hihetetlen? Pedig el kell hinni, mert a saját szememmel láttam. Vagy ha nem is a saját szememmel, hát a haverom haverja haverjának a saját szemével. Mert tőle hallottam ezt az egész történetet.

A kaméleonokat ez a Kovács János úgy sé-táltatta, mintha a kutyái lennének. Pórázon vezette őket. Csak az volt a furcsa, hogy egy fűcsomó előtt fűcsomóvá változtak, a kőrakás előtt kőrakássá, a rendőr előtt pedig rendőrré. Ilyen a kaméleonok természete.

Amikor épp hazafelé tartottak és a busz megérkezett a megállóba, a kaméleonok is busszá változtak, de olyan valóságosan, hogy néhány utas fel akart szállni rájuk. A helyzet botránnyal fenyegetett. Kovács János magához húzta őket a pórázzal. És akkor történt a legfurcsább dolog: a kaméleonok átalakultak hat lábú, forgó fejű Kovács Jánosokká. A megzavarodott utasok csak bámultak, nem tudták megérteni, mi történt.

Ezek a Kovács Jánosok akkor felemelkedtek a levegőbe, egy darabig köröztek a város fölött, aztán elrepültek oda, ahonnan jöttek. Másnap reggel a rendőrség megkezdte a nyomozást. Odamentek a kisállat-kereskedéshez. De csak egy táblát találtak a bejáratnál: „TECHNIKAI OKOKBÓL ZÁRVA”.

Na, elhiszed-e ezt a történetet a kaméleonokról? Nem? Mondtam, hogy hihetetlen.

A lajhár hőstette

A lajhár nem volt lusta, csak megfontolt. Míg a többiek eszüket vesztve rohantak reggelizni, addig ő mérlegelte, hogy mennyire éhes. Míg a többiek felmásztak egy fára, addig ő azon töprengett, melyik a megfelelő fa. Míg a többiek már benn ültek az órán, addig ő még otthon fűzte be a cipőjét. A többiek csúfolták, de ezt fel sem vette. Mire kialakult volna szívében a harag, addigra elfelejtette, hogy miért is kellene haragudnia.

Szabadidejében lógott egy vastagabb ágról, és fejjel lefelé töprengett az élet értelmén. Egyesek szerint buddhista szerzetesnek készült, de ezt nem lehetett megtudni, mert soha senkinek nem mondta el a gondolatait. Amire rájött, azt megtartotta magának.

Akkor lett a mesénk főhőse, amikor kalózok jöttek az erdőbe, hogy kifosszák az állatok fészkeit. A majmok már elmentek, egy tisztáson rajcsúroztak, és egymás ríkoltozásától a saját hangjukat sem hallották. A kalózok azt hitték, hogy senki sincs a közelben, és nyugodtan pakolták el a zsákmányt.

„Ezzel most elmegyünk az öbölbe, ott van kikötve a bárka, és holnap már messze járunk” – mondta a bandavezér.

Nem tudták, hogy valaki kihallgatta őket. A lajhár mozdulatlanul csüngött az egyik ágról, a bundája teljesen beleolvadt a háttérbe, és figyelt. Ő is el akart volna menni játszani a többiekkel, de még nem tudta, hogy melyik ruháját vegye fel, ezért gondolatban végigpróbálta mindegyiket, melyikben állna jól, illetve hogy melyik piszkos már annyira, hogy a játék után érdemes lesz kimosni.

Elég az hozzá, hogy a rablók összepakoltak mindent, amit találtak, és távoztak.

Akkor az egyik csimpánz hazaugrott, mert elfelejtette elvinni a napszemüvegét. A lajhár higgadt hangon elmondta neki, mi történt. A csimpánz úgy ugrált fáról fára, mint egy labda, és hamarosan visszaért a többiekhez. Megtanácskozták a dolgot.

A teknősbéka felajánlotta, hogy a rablók elé vág és feltartóztatja őket, de ezt nem fogadták el, mert csak alig ötször volt gyorsabb a lajhárnál. „De én úszni is tudok, és elállom a bárka

útját” – mondta a teknőc, de erre is csak legyintettek.

A zsiráf vállalta, hogy kikémleli a rablókat, és kinyújtotta hosszú nyakát. Ezt elfogadták és időnként megkérdezték, hogy mit lát.

A szarka vállalta volna, hogy a kincseket egyenként visszalopja, de ezt nem fogadták el, mert arra gyanakodtak, hogy a tárgyak egy részét megtartaná magának. Többször is megfigyelték, hogy ha teheti, saját zsebre dolgozik.

Az erdőnek ezen a részén vendégeskedett rokonainál egy gorilla. Őt is megkérdezték, nem vállalná-e, hogy megijessze a rablókat. A gorilla egy drabális nagy állat volt, de barátságos, egy ideig fontolgatta, segíteni tudna-e. Végül igent mondott.

Elindultak az öböl felé. Útközben csatlakozott hozzájuk egy erdei egér, a vízben pedig nagy ugrándozásokkal köszöntötte őket egy delfin.

Akkor véglegesítették a haditervet. Először is a delfin a bárkára vitte az erdei egeret. Az erdei egér szétrágta a bárka fáját, a bárka léket kapott és süllyedni kezdett. Az erdei egér visszaugrott a delfin hátára, aki kivitte a partra. Akkor már közeledtek a kalózok. Ekkor a gorilla hirtelen előugrott a bokorból és a mellét döntve elindult feléjük. A rablók megtorpantak. Féltek a gorillától, és látták, hogy a bárkájuk is süllyed.

A csimpánzok kókuszdióval dobálni kezdték őket, mire menekülésre fogták a dolgot, a rablott holmit szerteszéjjel dobálták, hogy gyorsabban tudjanak szaladni.

A szarka a zűrzavarban egy értékesnek hitt holmit felkapott a csőrébe, de többen megláták, ezért nyomban visszatette. „Csak gyakoroltam” – mentegetőzött.

Minden lopott dolog visszakerült a saját helyére. Az akció sikeres volt. Az állatok megbeszélték, hogy kinek milyen szerepe volt a győzelemben. Kitüntették a gorillát a hősiességeért, a delfint a segítőkészségeért, az egeret a szívós munkájáért, a csimpánzt a hírvivésért és a zsiráfot a hírszerzésért. Egy cirkalmasan megírt oklevelet kapott a lajhár is, hiszen mindez az ő éberségén múlt.

A lajhár el is indult, hogy átvegye az emléklapot, de amikor ezt a mesét mesélem, még nem ért oda.

A falánk giliszta

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gilisztabébi. Látszatra nem tűnt különösnek, épp úgy vonaglott, mint a társai. Hanem az étvágya! Egy pillanatig sem szűnt meg enni. A szája mohón mozgott, úgy falta a földet, mintha torta volna. Azt tudni kell, hogy a giliszta nem a földet eszi meg, hanem a benne található korhadt növényi darabokat. A lenyelt föld hátul kijön belőle, kis csomókban. Előre haladása közben üreg képződik, amelyet nyálkás réteg fed be. Ezt csak elmondom, de te már biztosan tudtad.

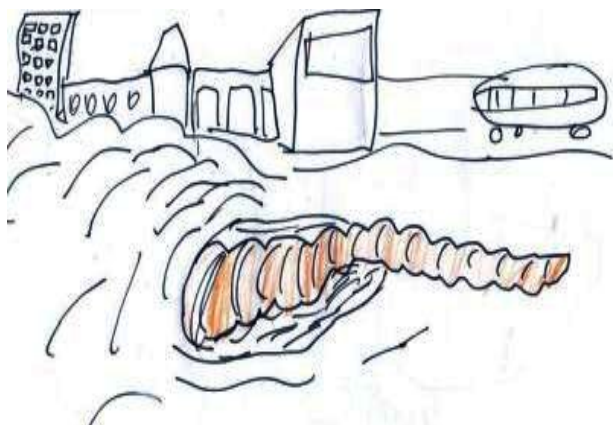
Elég az hozzá, hogy a mi gilisztagyereink olyan gyorsan haladt előre, hogy amit a fejétől kérdeztek, arra már csak a farkával adhatott választ. Így hát nagyon gyorsan elveszítették szem elől.

Az igazi baj azonban abból adódott, hogy a sok befalt tápláléktól a növése is rettentően meggyorsult. Szegény állat egyre nőtt és vastagodott. Fúrta magát előre, csak ment, ment, mint aki nem is tud megállni, és közben egyre nagyobb lett az általa létrehozott üreg.

Ez Budapesten történt, abban az időben, amikor a Városházán rájöttek, hogy elfogyott a metró továbbépítésére megszavazott pénz, le

kell mondani a tervről. És épp amikor a leghevesebben vitatkoztak, kopogtak az ajtón, és egy zilált hajú férfi (aki történetesen a metrőépítőknél dolgozott, de pillanatnyilag nem volt munkája), azt jelentette, hogy a metró már „építődik”. Hogy milyen pénzből, azt senki sem tudta, hiszen ami pénz eredetileg rendelkezésre állt, azt már régen elköltötték más célra, egyebek között a metrón való utazás népszerűsítésére.

A tanácsstagok tanácstalanok voltak. Alaposan kifaggatták a hírhozót, de az nem tudott mit mondani. Van egy nagy lyuk a földben, valami mozog odabent, a föld meg jön ki, mint a hegyomlás.

Előállt néhány nagy fekete autó, a Városháza főemberei beszálltak és a karaván elindult a Kelenföldi pályaudvar irányába.

És tényleg. A pályaudvar mellett egy alagút szája tátongott, a talaj puha volt és nyálkás. Amikor bevilágítottak a lámpájukkal, egy szörnyet pillantottak meg.

„Ez nem metróépítő” – állapította meg egy városi főmérnök. „Ilyen nem szerepel a csapásban.”

Ők nem tudták, de te már sejtet, hogy a falánk giliszta volt az a szörny. Látszott, ahogy hullámszik a törzse és eltökélten fúrja magát előre a talajban.

A fontos emberek megbabonázva nézték, és azon járt az agyuk, hogy ezt az ismeretlen behemótot hogyan lehetne tervszerűen felhasználni a metróépítésben. A propaganda csoport főnöke szeretett volna kampányt indítani azzal a jelszóval, hogy „a városvezetés tartja a szavát, épül az új metróvonal”. De már nem volt pénz a propaganda-keretben.

De minden természetfölötti erőforrást feltétlenül hasznosítani kell, és ez a szörny ilyen természetfölötti erőforrás volt, méghozzá hatalmas erőforrás. Csak arra kell vigyázni, hogy nehogy őket is felfalja.

Mire ezt elmondtam, az óriási giliszta már a Duna alatt járt, csak evett és porhanyított, a mérete pedig egyre növekedett. Mire a Keleti Pályaudvar alá ért, már akkora volt, hogy moccanni sem bírt, teljesen beszorult.

Akkor hívták az állatmentőket, a szörny mérete miatt még a szomszédos országoktól is kértek segítséget, és felülről külön kürtőt fűrtak, hogy az szörnyű állat testét kiemelhessék. Végül az óriás gilisztát (aki valójában még mindig gyerek volt) elvitték az állatkórházba, de ott nem fért el, csak az udvaron. Jöttek az újságírók és a riporterek, az eset híre bejárta az egész világot. Mivel a gilisza éhes volt, etetni kellett volna, de egy egész legelő növényzete nem volt neki elég (arról nem is beszélve, hogy a növényeket fogyasztás előtt még rohasztani is kellett).

Nagy volt a baj, és ez országos baj volt. Aztán egyszer megcsörrent a telefon. Egy amerikai milliárdos felajánlotta, hogy megvásárolja a szegény gilisztát, és állja az elszállítás költségeit is. A főpolgármester ragyogott a boldogságtól, csak ahhoz ragaszkodott, hogy lefényképezzék az állattal, mert azt a fényképet fel akarta tenni a Facebook-oldalára.

A gilisztát Amerikába vitték, az érte kapott pénzen pedig gyors ütemben elkezdődött az üreg megtisztítása a nyálkától, lefektették a síneket, az adott helyeken felfűrtak a felszínre, és elkezdték építeni a felszíni állomásokat. A gilisza az alagutat két nap alatt hozta létre, de a külső beruházások kivitelezése még négy évig eltartott.

Amikor már minden kész volt, az új metróvonalat nagy csinnadrattával átadták a lakosoknak. A főpolgármester hónapokig készült az

ünnepélyes megnyitóra, nagyon szép beszédet írtak neki. De közben választások voltak és más lett az új főpolgármester. Van ilyen.

Az utasok kicsit nehezen szoktak hozzá az új metróvonalhoz, és még ma is úgy hivatkoznak rá, hogy „a gilisztás metró”. Ennyi maradt szégyéből.

A sárkány meséje

– Papa, mesélj az emberekről! – kérlete apját a kis sárkány.

– Nem mesélek, mert megijedsz és rosszat álmodol.

– De papa, én már nagy sárkány vagyok! – erősködött a kis sárkány.

– Nagy sárkány?! Haha! Számold csak meg a fejeidet!

– Egy... kettő... Már két fejem van!

– A két fej még semmi. Hét fej alatt nem vagy igazi sárkány. Csak egy süsü.

– De én nagyon bátor sárkány vagyok!

– Gondolod? Jól van. Mesélek az emberekről. De magadra vess, ha megijedsz!

És az öreg sárkány belekezdett a mesébe:

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiatal sárkány. Nem tanult, nem volt szorgalmas, és így nem tudott igazán sárkánykodni. Sem tüzet nem okádott, sem buzogányokat nem dobált, és amikor egy másik sárkánnyal birkózott, még bokáig se tudta belevágni a földbe, nemhogy derékig.

Egyszer megbicsaklott, nem tudott megkapaszkodni, a szárnyai sem voltak még izmosak, és csak zuhant, zuhant. A végén lepottyant a földre, egyenesen az emberek közé. Nagy sze-

rencséje volt, hogy egy uszoda vizébe pottyant. Amikor csuromvizesen kimászott, az emberek visszahököltek, mert még nem láttak ilyen ronda állatot.

Eleinte óvatosan kerülgették, de amikor látták, hogy mennyire ügyefogyott, akkor egészen elszemtelenedtek. Csúfolták, kövel dobálták, megkergették, és amikor elesett, csúfondárosan körül táncolták.

Az ügyetlen sárkány megpróbált elbújni egy barlangban, de ott sem hagyták nyugton. Barlangászok szálltak le kötéllel és lámpával, fényképezőgépeket villogtattak, és hangos tánczenét hallgattak fülhallgató nélkül. Szegény sárkánynak elege lett az emberekből, ment beljebb és beljebb, és egyszer csak rábukkant egy másik kijáratra. Keresztülfurakodott rajta és egy dombtetőn találta magát.

Fellélegzett, de a nyugalma nem tartott sokáig. A dombtetőről látta, hogy egy vaspályán vonat robog, a szántóföldön traktorok pöfögnek, egy távoli gyárban pedig acélt öntenek, s az olvadt anyag fényesebb, mint a legerősebb sárkány szájából kicsapó láng.

Látni lehetett a tengert. Egy hatalmas szörnyeteg éppen kibújt a vízből. A parton egy égiszerű daru forgatta a fejét. Olyan volt, mint egy vas-zsiráf. A várost is látta, ott is robogtak a vonatok. Egyszer egy lyukon eltűntek, mint a giliszták, de a másik irányból ugyanakkor előjöttek más vonatok. A tömeg úgy nyüzsgött

és hullámozott, mintha mindenki meg lett volna bolondulva.

A domb tövében egy apa mutatott a fiának egy kiterjesztett szárnyú valamit, amely a levegőben ide-oda kanyargott: „Nézd, sárkányrepülő!”

A sárkány csak bámult, ahogy az a valami kóválygott a feje fölött. „Na, ha ez sárkány, akkor megpróbálom utánózni” – mondta magában.

Azzal ő maga is kiterjesztette a szárnyait és elrugaszkodott a dombról. De túl súlyos volt, a szárnyai gyöngék, nem tudott úgy keringeni, mint az a sárkányrepülő. Leesett, egyenesen egy betonútra, a keze-lába összetört.

Akkor villogva és sívítózva megjelent egy nagy fehér valami, zöld köpenyes emberek ugrottak ki belőle, a szerencsétlenül járt sár-

kányt hozzákötözték egy létrához, és betették a villogó masinába. Egy nagy házhoz hajtottak, a sárkányt fehérköpenyes emberek fogták közre, lefektették egy rácsos micsodára, hozzákapcsolták egy géphez, amelyiknek villogtak a lámpái. Szegény ügyetlen sárkány még mindig ott van, azóta sem hallottunk róla.

– Ez egy szomorú mese volt – mondta a sárkányfi.

– Megmondtam előre – mondta az öreg sárkány. – Az emberek vadak, nagyon kell vigyáznod, hogy el ne raboljanak. Most félsz, mi?

– Egy kicsit félek. Papa, most mesélj valami jobbat!

– Na látod. Most egy szebbet mesélek. Arról a hétfejű sárkányról, amelyik megküzdött a 12 és a 24 fejű sárkánnyal, és a végén egy kicsit megpörkölte őket.

– Nagyon jó. Csak ne szerepeljen benne ember, mert azoktól félek – mondta a kis sárkány, és lehunyta a szemét. Mire az öreg sárkány a pörkölésnél tartott, már békésen aludt.

A biciklis király

Szegény volt az ország, szegény a királya is. Míg más királyok fején cifra aranykorona díszelgett, ennek a fejére csak egy aranyozott hímzésű baseball-sapka került, annak is elszakadt már a simlédere. Míg más királyok hatlovas hintón pöffeszkedtek, ő egy használt autón utazott, és hamarosan azt is le kellett cserélnie egy biciklire.

Ment a biciklin, és csak abból lehetett tudni, hogy ő a király, hogy a palástja szállt utána, és aki látta, tisztelettel tudóan fejet hajtott. Azaz a testőrök is vele mentek, de rolleren, és dárda helyett egy-egy fáról lehullott bot volt a kezükben. A király meg-megállt, többnyire azért, mert kilyukadt a bicikli gumija, ilyenkor pénz helyett nemesi rangot adott a mesternek, amit azonban a szomszédos országokban nem is lehetett beváltani.

Mindebből kiviláglik, hogy XVII. Bergengócának, Bergengócia királyának nem ment jól a dolga. A népe kedvelte, mert évről évre csökkentette az adót, de ezt már nem lehetett sokáig csinálni. Már az udvari léhűtőket is el kellett küldenie, mivel lé sem volt, amit hűthettek volna az udvari büfé üres tölgyfa-asztalán. A kupák helyett először műanyag-poharakat

raktak ki, de lassan azok is eltűntek, és nem volt pótlás. Takarékoskodni kellett minden téren.

A helyzet akkor vált súlyossá, amikor a nyugati határszélen felvonult az ellenség, Burkusország hadserege, III. Burk király vezetésével. XVII. Bergengóc erre azonnal összehívta az államtanácsot, hogy megvitassák, mitévők legyenek. A kincstár üres volt, arról szó sem lehetett, hogy zsíroskenyérrel és hagymával lássák el a katonákat. De hát katona sem volt. Minden hadra fogható legény külföldön dolgozott, mivel ott sokkal több pénzt lehetett keresni.

Ebben a súlyos helyzetben a Tudományos Akadémia elnöke, bizonyos Kis Balambér eredeti ötlettel állt elő: ajánlják fel Burkusország katonáinak, hogy ha nem háborúznak, feleségül vehetik Bergengócia legszebb lányait. Ez bevált. III. Burk király serege egyszeriben felbomlott, a harcosok eldobták a fegyvereiket és lánykérőbe mentek. Mivel a két nép ugyanazt a nyelvet beszélte, a burkus katonák és a bergengóc lányok nagyon jól megértették egymást. Az ágyúk dőreje helyett naphosszat szóltak a harangok, jelezvén az esküvőket.

A bergengóc legények ugyan igencsak berzenkedhettek volna, hogy akkor nekik ki marad, de hát mondtuk, hogy ők külföldön dolgoztak. És mi lett a burkus lányokkal? Ők sem maradtak pártában. Egyrészt más országokból jöttek hozzájuk legények, másrészt a két nép

összeolvadt, ahhoz mentek, akit a legjobban szerettek.

Mindenki örült, csak a két király nem. Ők még továbbra is azon voltak, hogy az egyik legyőzze a másikat. Nehéz páncélba öltöztek, amihez nem is voltak hozzászokva, mert eddig mindig mások harcoltak helyettük. Lóra ültek és egymásnak ugrattak. A két nép szurkolótáborokra oszlott, de igazából a döntetlenben reménykedtek.

És döntetlen is lett a vége. Mindkét király leesett a lóról és fájlalta a lábát.

Egy kisfiú elkiáltotta magát: „Ezek helyett válasszunk új királyt!”

A nép tapsolt és izgatottan kezdték tárgyalni, hogy ki is lenne leginkább alkalmas a közös trónra. A kisfiú azt remélte, hogy majd őt választják meg, és már előre kigondolta a trónbeszédét. De a nép úgy döntött, hogy a békés megoldás kitalálóját, Kis Balambér professzort illeti ez a rang. Őt választották hát meg.

Aki nem hiszi, járjon utána! A könyvekben úgy szerepel, hogy Eszes Balambér, Burkus-Bergengócia királya. Még mindig király, ha ugyan nyugdíjba nem ment.

Az okos királylány

A királylány okos volt, de ez sokáig senkinek sem tűnt fel. A szokásos mesterségekre tanították meg: éneklésre, táncolásra, pukedlizésre, hímzésre, öltözködésre és a királylányhoz méltó fenséges viselkedésre. De amikor senki sem látta, akkor a palota könyvtárszobájában a szakkönyveket és térképeket bújta, olvasott a történelemtől, a jó és a rossz királyok életéről, továbbá magától megtanult néhány nyelvet.

Apja, az öreg király, bajban volt, de egyelőre nem is tudott róla. A kincstárnoka lopott, a hadvezére részegeskedett, a miniszterei pedig tanácskozás helyett kártyáztak. A királylány látta ezt, és figyelmeztetni akarta az apját, de az ő véleményét nem vették volna figyelembe. Ezért elhatározta, hogy névtelen levelekben figyelmezteti. A leveleit úgy helyezte el, hogy megtalálják és továbbítsák a királynak.

A király nagyon meglepődött, amikor elővasta az első levelet. Az állt benne, hogy nézze csak meg, megvan-e a gyöngyökkel kirakott állami pénztárca és benne az egész évi bevétel. A király bement a kincstárnok szobájába és a dunna alatt megtalálta a pénztárcát. Éktelen haragra gerjedt. Azt a hét meg a nyolcát! Azonnal tömlöcbe záratta a kincstárnokot, és csak

azért nem nyakasztatta le, mert a kincstárnoknak tizenkét gyereke volt, akiknek szükségük volt az apjukra.

A következő levél arról szólt, hogy a hadvezér részegségében az ellenség táborában kötött ki, és tévedésből őket kezdte vezérelni. A király éktelen haragra gerjedt, a hadvezérét azonnali hatállyal leváltotta és elfogatóparancsot adott ki ellene.

Nemsokára megint levelet kapott. Ezúttal arról értesült, hogy az udvari szakács lejárt szavatosságú margarint használ az udvari tortához. A király soron kívüli ellenőrzést rendelt el, és rajtakapták a szakácsot, amint 09-re javítja a 03-at, azaz márciusról szeptemberre változtatja a szavatossági időt. A király éktelen haragra gerjedt, és a szakácsot azonnali hatállyal eltiltotta a szakácskodástól, helyette egy étteremből rendelte meg az ételt.

És ez így ment hétről hétre. Az egyik levélben a miniszterek elvégzetlen dolgairól volt szó, a másik levélben az ügyes mesterembereknek nyújtandó támogatásról, a harmadikban a szomszédos országokkal fenntartandó békéről. A király nagyon kíváncsi lett, hogy ki az, aki mindent jobban tud nála. Meghirdette, hogy sürgősen jelentkezzen a levelek írója, mert meg akarja jutalmazni. A jutalom hírére persze többen is jelentkeztek, akiknek fogalmuk sem volt a levelek tartalmáról. Ezeknek a csalóknak az volt a büntetése, hogy százszor le kellett írniuk: „Be akartam csapni a királyt, de rajta-

kaptak, és a legsúlyosabb büntetésre számíthatok.” Mivel alig tudtak írni, ez is épp elég büntetés volt a számukra.

Utoljára egy álarcos ember járult a király elé.

– Nocsak! Talán csak nem te küldözgetsz nekem titokban leveleket az udvari gazember-ségekről, hogy megmentsd az országotat tőlük? Ki vagy voltaképpen? És hogy lehet, hogy ebben az országban te vagy a legokosabb férfiú? – kérdezte a király.

Akkor az álarcos ember levette az álarcát és pukedlit csinált.

A király felkiáltott:

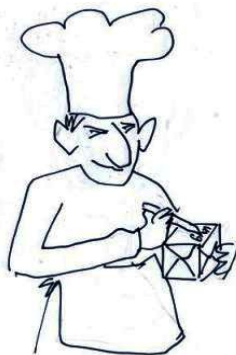
– Te vagy az, lányom? De hogy lehet, hogy ennyi mindent tudsz? Hiszen téged nem erre taníttattalak.

– Önszorgalomból tanultam meg mindent, és nyitva tartom a szemem. Ha jót akarsz az országnak, akkor nyomban tegyél meg titkos tanácsosoddá, és én majd segítek az ország okos kormányzásában.

A király sokáig hallgatott, és ezalatt tízzel több ránc lett a homlokán. Végül megszólalt: „Jól van. A titkos tanácsadóm leszel. De előbb kinevezlek tiszteletbeli férfit.”

Bizony, a régi időkben a lányok még nem lehettek vezetőik. Most már nő is lehet orvos, tudós, úrhajós, sőt akár német kancellár is. És ez így van rendjén. Némelyik kincstárnok azonban még most is lop, némelyik hadvezér részegeskedik, sok miniszter az országos tenni-

valók megtárgyalása helyett csak szórakozik, és olyan szakács is akad, aki nem megfelelő alapanyagokból készíti az ételt. Ha ilyen galád-ságokat észlelsz, jelentsd!

A varázssíp

Olyan is van ám, hogy a mesék hirtelen összekeverednek. Nehéz kezelni az ilyen eseteket. Például amikor a vasorrú bába és a nagyszakállú törpe ugyanarra a vonatra szálltak.

Egy ideig kínosan hallgattak. Aztán a vasorrú bába szólalt meg:

– Jóember, nem akar nálam szolgálni? Három nap egy esztendő.

– Miről lenne szó? – kérdezte a törpe, de már elhatározta, hogy nem vállalja. Nem bízott a vasorrú bábában.

– Semmi különös. Csak egy fát kellene őrizni éjszakánként.

– Miért, mi van vele? Talán lopják a gyümölcsöt?

– Lopják. Madarak jönnek és csipegetik. Akiket eddig felfogadtam, olyan lusták voltak, hogy mind elaludtak.

– Szóval még verekedni is kell?

– Nem nagyon. Maga erős, zömök, magával nem bírnak.

– Öreg vagyok én már ehhez, nem vállalom.

– De egy aranyszörű bárányt is adok érte.

– Akkor se.

Itt hosszú időre megakadt a társalgás. Aztán a nagyszakállú szólalt meg:

– Hanem tudja, mit? Tegyen velem valami jót. Azzal hálálom meg, hogy adok egy varázs-sípot.

– Mit kezdjek én egy síppal? Nemcsak vasorrom van, de botfülem is.

Megint hallgattak. Aztán az asszony szedelőzködni kezdett.

– Na, én itt leszálok. Apropos, van egy mézeskalács házam. Nem jön be egy italra?

– Bemenni éppen bemehetek. Ha már ilyen szépen invitál – mondta a nagyszakállú, és mivel udvarias volt, lesegítette az útitársát a vonatról. Ő cipelte a csomagjait is.

Amikor megérkeztek, a vasorrú bába kinyitotta a mézeskalács ház kapuját.

– No, kerüljön beljebb, kedves vendég!

Odabent kivett a szekrényből egy poharat és teletöltötte.

– Tessék, ezt igya meg! Jó erős. Még a tavalyiból van.

A nagyszakállúnak nem volt bizalma hozzá.

– Magának nem is tölt, néném?

– Én nem vagyok annyira szomjas – mondta a banya.

– Annyira én se vagyok szomjas. Ha maga nem iszik, akkor nekem sem illik innom.

A vasorrú bába erre mormogott valamit, majd kinyitott egy másik szekrényt, kivett belőle egy másik italt, és töltött egy másik pohárba. „Ez való nekem. Tudja, afféle konytyalávaló.”

– Jé! Hát ott meg mi van? – mutatott a vendég hirtelen a sarokba. – Ott valami mozog! Csak nem patkány?

A boszorkány odanézett, de nem látott semmit. Ezalatt az öreg villámgyorsan kicserélte a két poharat. Koccintottak.

Aztán ittak.

Aztán a vasorrú úgy eldőlt, mint egy zsák. Azon nyomban elaludt.

A nagyszakállú bólintott. „Gondoltam. Altatót kevert az italomba. De én túljártam az eszén.”

Körülnézett a lakásban, mert most már gyanús volt neki ez az egész. A kamrába is benézett. És mit látott ott? Egy kisfiú vacogott egy ketrecben.

– Hát te hogy kerültél ide? – kérdezte az öreg.

A gyerek bemutatkozott, ahogy illik.

– Jancsinak hívnak, és ez a csúnya néni zárt be. A kis húgom is itt volt, Juliska, de neki sikerült megszöknie. Hol van most a csúnya néni?

– Ott, a másik szobában. Alszik. Várj, megkeresem a lakatkulcsot és kiszabadítalak.

Ez eltartott egy darabig. Végül ráadta Jancsira az ingét, és kivezette az erdőbe.

– Nem viszünk magunkkal egy darabot a mézeskalácsházból? – kérdezte Jancsi.

– Minek? Az édesség árt a fogaknak. Meg időnk sincs. Ki tudja, mikor ébred fel a banya. Addigra már messzire kell kerülnünk.

Elindultak az állomásra. Jött a vonat, felugrottak rá. Épp időben, mert már ott magaslott az ég alján egy szörnyűséges fekete felhő. Olyan boszorkány-alakja volt. Mert a vasorrú bába másodállásban boszorkányként is dolgozott.

Elindult a vonat. A felhőből záporosó lett, és hallani lehetett, ahogy sistereg, dörög és villámlik a boszorkány a tehetetlen dühében.

Igen ám, de amikor felugrottak, megsérült az öreg lába. Jancsi bekötötte az ingével.

– Na, végre valahára! Valaki jót tett velem – mondta a nagyszakállú. – Erre vártam. Hálám jeléül adok neked egy varázssípot. Ha bajba kerülsz, fújd meg, és én segítek.

– Hát, bajom az most is van – jegyezte meg Jancsi. – A testvérem még nincs meg. És én szomorú leszek, amíg őt meg nem találjuk. Segíts nekem megkeresni Juliskát!

A nagyszakállú emberke bólintott. A tarisznyájából elővett egy kis készüléket. Kínai gyártmány volt, de nálunk még nem lehetett kapni. Felkattintotta a fedelét, bepötyögtette a PIN kódot. Megvilágosodott a képernyő, és rajta ott a nagy erdő. A kurzorral jobbra-balra tudott mozogni. Egyszer csak meglátták rajta Juliskát, ahogy egy nagy fa tövében alszik.

– Na, most fújj bele a sípba és majd meglátod, hogy mi történik – mondta az öreg.

Jancsi belefűjt. Juliska kinyitotta a szemét, elmosolyodott, felállt, letörölte a ruháját és kíváncsian elindult az erdő széle felé.

A vasorrú bába érezte, hogy baj van, de nem tudott mit tenni. Még mindig esőcseppek formájában hasalt a réten, és a sok dörgéstől és villámlásból az erejét is elveszítette. Még nem volt ideje feltöltődni.

Jancsi és Juliska boldogan megölelték egymást, és meg akarták köszönni a nagy szakállú törpének, hogy összehozta őket, de az addigra már úgy eltűnt, mintha ott se lett volna. Pedig ott volt, csak láthatatlanul.

– Na, ennyi elég egy napra – mondta magában elégedetten. – A többit már oldják meg maguk. Tudnivaló, hogy ha túl sokat segítünk a gyerekeknek, akkor sohasem tudnak felnőni.

Két boszorkány

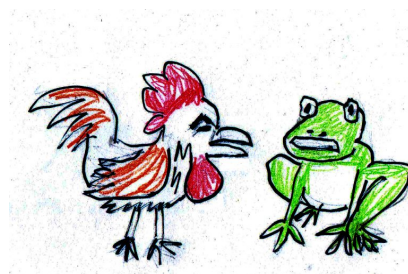
Addig nem volt semmi baj, ameddig nem esett az a nagy eső. A völgyben két boszorkány lakott, Sári és Mári az egyszerűség kedvéért (de valójában sokkal komplikáltabb nevük volt). Nem zavarták egymást, mert közöttük egy fél-méteres földhányás volt a határ.

Igen ám, de amikor lezúdult az ár a hegyről, a víz elmosta ezt a földhányást. Most mi legyen? Akármennyire is próbáltak illedelmesen viselkedni és betartani a kulturált együttélés normáit, folyton áttévedtek egymás területére. Ebből szóváltás támadt, és a végén elkezdték nagyon utálni egymást.

Először Sári pöccent be. Koncentrált és Máriból a következő pillanatban egy hatalmas tehén lett.

Na de Mári sem hagyta magát, tehén alakjában elbődült és Sárit kecskévé változtatta.

A kecske elmekegte a varázsigét és a tehén helyett már egy csirke kotkodácsolt. Hogy mit kotkodácsolt, azt nem tudjuk, mindenesetre a kecske ettől utálatos varangyos békává változott.

A béka sündisznóvá varázsolta a csirkét,
a sündisznó csigává a békát,
a csiga gilisztává a sündisznót.

A giliszta (valójában Mári) agyát ekkor már teljesen elborította a düh. Összeszedte minden erejét, és a csigát (azaz Sárít) száraz falevéllé varázsolta. De az átalakulás közben Sárinak még volt annyi ereje, hogy Márit használt papírzsebkendővé változtassa át.

A párviadal döntetlenre állt. Akkor nagy szél támadt és elfújta a falevelet is, a papírzsebkendőt is a városi parkba. A boszorkányok kívül kerültek a saját területükön és ezzel bizony megszűnt a varázserejük.

Arra járt a parkőr bácsi és felszúrta mind a kettőt a botjára. Hiába orditoztak neki kétségbeesetten, falevél-hangon és papírzsebkendő hangon, hogy ők valójában boszorkányok és vigye vissza őket. A parkőr nyugdíjas volt, 70 százalékban halláskárosult, és különben sem hitt a boszorkányokban.

A púpos bohóc

Mihalkovics Milán Ferenc eredetileg nem volt se púpos, se bohóc. Az artistaképző iskolában légtornásznak készült. Szorgalmasan tanult, és amikor a többiek szórakoztak, a mobiltelefonokkal bibelődtek, ő akkor is gyakorolt. A világ legjobb légtornásza akart lenni, és ez nem könnyű, hiszen a cirkuszok légtere tele van remekebbnél remekebb légtornászokkal, akik úgy röpködnek a hinták és trapézok között, mint a legyek.

Az iskolában nyilvánvalóan ő volt a legjobb. Senki sem tudott három szaltót végrehajtani a levegőben, méghozzá kézenállásból. A többiek irigykedtek rá. A nevét kicsavarva elnevezték Mihaszna Ferinek, de ezért nem haragudott. Boldog életet élt, harmóniában a testével és a lelkével.

Amikor végeztek, ő kapta a legmagasabb pontszámot. Az iskola igazgatója szép ajánlást adott, és ezzel kopogtatott be a világ legjobb, leghíresebb cirkuszába.

– Na, mit tud? – kérdezte a cirkusz igazgatója, miközben a szivart a szája egyik szögletéből a másikba tolta át. Meglehetősen gusztustalan jelenség volt, de hát a cirkuszigazgató

sosem jelenik meg a porondon, nem kell sem szépnek, sem elegánsnak lennie.

Feri sorolta a mutatóványokat, és a végén már az igazgatónak kellett leállítania.

– Lássuk! Másszon fel a kötélre!

Feri csak úgy helyből felugrott, egy szempillantás alatt felállt rá, végigszaladt, úgy tett, mint aki leesik, de ügyesen elkapta a kezével a kötelet, fürgén visszamászott és bemutatott egy fejenállást.

– Elég. Fel van véve – mondta az igazgató. – Menjünk be az irodámba!

Amikor leültek, az igazgató elővette az iratokat. – Hogy hívják?

– Mihalkovics Milán Ferenc vagyok – mondta Feri.

– Ez hülye név egy légtornásznak. Nézzük: Milán? Mimi? Az nem jó, mert nőies. Ferenc? Franco? Ez jó lesz. Frankón jó lesz. Ezt írja az igazi neve után zárójelbe!

Így indult Franco légtornász karrierje. A cir-kusszal eljutott Európa legtöbb országába, de Afrikába és Ázsiába, Amerikába is. Amikor valaki megbetegedett, akkor is lehetett számítani rá. Hol légtornász volt, hol zsonglőr, hol bohóc.

Egy nap azonban a partnerének túl síkos volt a keze, nem tudta elkapni Francót. Akkor leesett a porondra. Eltört a gerince, meggörbült a háta, hónapokig kórházban feküdt, és úgy tűnt, hogy már soha nem tud fellépni cirkusz-

ban. De ő nem adta fel, és a cirkusz légkörét is már nagyon megszerette.

Amikor kiengedték, első útja egy cirkuszhoz vezetett. Jegyet vett, beült és végignézte a műsort. Szinte mindennap ott volt, és a cirkuszi dolgozók is kezdték megszokni az arcát. És sajnálták is, a púpja miatt.

Az ember nehezen kerülheti el a sorsát. Az egyik előadás közben rosszul lett a bohóc. Franco bement az öltözőbe és megkérdezte, nem helyettesíthetné-e a szünet után. Először csak udvariasan mosolyogtak az ajánlatán. Hogy játszhatná el a bohóc számát egy néző? Aki ráadásul púpos?!

Franco azonban biztosította őket, hogy nem lesz botrány. Van egy régi bohóc-száma, amit minden változtatás nélkül elő lehetne adni. Még púposan is.

Elmeséltették vele a jelenetet, és úgy gondolták, hogy meg lehet próbálni. A gyerekek mindenképpen hiányolnák a bohócot.

Felpróbálták Francóra a bohócruhát. A púp miatt egy kicsit alakítani kellett rajta, de egy varrónő ezt gyorsan megcsinálta.

Ment tovább a műsor és eljött a bohóc ideje. A dolgozók idegesek voltak, de Franco nyugtatgatta őket, és rájuk kacsintott a szemével.

Felharsant a zene, és Franco becsámpázott a porondra az ormótlan nagy cipőiben. A nézők felkiáltottak meglepetésükben és tapsolni kezdtek.

„Világszenzáció!!!” – kiáltott Franco. „A bohóc, aki megváltoztatta magát, a nagyérdemű közönség kedvéért! Az előbb lett egy kis púpom. De jól áll, nem? Egész jópofa púp, púpocska. Úgy gondoltam, ha már púp, akkor legyen látványos.”

Aztán elkezdte a saját számát. A közönség feszülten figyelt. Franco váratlanul csinált egy szaltót, aztán a porondon lévő szereket járta végig, mindegyiken bemutatott egy olyan gyakorlatot, amelyet még az artistáktól is ritkán látni. Aztán viccelt, csetlett-botlott, belerúgott a saját kalapjába, amit fel akart venni, és így tovább.

– Most figyeljetelek, gyerekek, ezt csináljátok utánam! Ez világszám. Most madárrá változom – mondta, és lépkedett, hajlongott, csipogott, ment körbe-körbe.

Aztán egyszer csak felugrott egy lelógó kötélre, lendületet vett és – kirepült a sátor tetején.

A nézők dermedten néztek, nem tudták, mi történt, de utána dörgő taps tört ki. „Ez tényleg világszám. Ilyet még nem láttam” – dörmögte maga elé a porondmester.

Szeretnéd tudni, hogy mi történt Francóval, a bohóccal? Tényleg elrepült. Amikor felugrott a levegőbe, átváltozott madárrá. Igazi madárrá. Ennyi csoda igazán illik egy ilyen meséhez.

A Valami

– Valami van a szobában – mondta Dezső bácsi, aki hitt a rejtélyes jelenségekben.

– Mi lenne? – kérdeztem.

– Hogy mi, azt nem tudom, de valami moco-rog, kétségtelenül.

Hirtelen a falra mutatott. – Ezt láttad?

– Láttam. Ez egy fényvillanás volt. Talán egy autó ment el a ház előtt.

– Ahhoz képest túlságosan hosszú ideig mászott a falon! Balról jobbra. Valami itt van, belül, nem a ház előtt.

Arra gondoltam, hogy szegény Dezső bácsi már öreg, vagy a látásával van baj. Látnia kellene, hogy az a fény az ablakon keresztül jött be, biztosan egy autó szélvédőjéről. És azért tűnt el, mert az autó elment. Vagy ha nem ment el, akkor biztosan kinyitották az ajtaját, aztán meg becsukták, onnan a fény tükröződésének elmozdulása.

De ettől kezdve magam is kezdtem figyelni a furcsa jelenségekre.

Egy este azt hallottam, hogy valaki mászkál a felettünk lévő lakás padlóján. Ide-oda, aztán meg oda-ide. Rendben, ilyesmi gyakorta megtörténik egy panelházban. De hirtelen megdöb-bentem. – Nincs is felettünk lakás! Az Buda-

pesten volt, most meg Kiskunhalason vagyok, egy barátom földszintes házacskájában! Valaki mászkál a tetőn! Talán egy macska? Vagy egy mókus? A lépések helyett valami súrlódó hangot hallottam. Ez lehet egy állat is. Ki akartam menni, hogy megnézzem, de már ágyban voltam, és nem akaródzott felkelni, másrészt azért félttem is egy kicsit.

Reggel felnéztem a tetőre. Nem volt rajta semmi. A ház melletti fák nyugodtan, szinte közömbösen ácsorogtak, lehet, hogy nevettek is rajtam. Talán a lombjaik súrolhatták a tetőt, de hát nem is volt akkora szél. Valami bolondozott velem, és nem tudtam a nyomára akadni.

Aznap délután meg a szekrény nyikordult meg. Talán abban van a Valami? Az, amelyik már eddig is sok borsot tört az orrunk alá? Először nem mertem kinyitni az ajtaját. Mert mi van, ha a Valami kiszabadul? Hova futhatok előle?

Öt perc is eltelt, mire összeszedtem minden bátorságomat, kinyitottam a szekrényajtót és belenéztem. De be is csuktam nyomban. A ruhák a szekrényben hirtelen megrezzentek! De ki rezzengette meg őket?

És ez még mind semmi ahhoz képest, hogy a vitrinben is megcsörrentek a poharak. Valami ott bujkálhat. De mi? Ha egy egér lenne, azt látnám, és különben sem valószínű, hogy egy ilyen kis állatkát nagyon érdekelné a pezsgős készlet.

Szóval a bogaras Dezső bácsi hiedelme engem is megfertőzött. Elkezdtem keresni azt a Valamit, ami incselkedik velünk.

Visszamentem a pesti lakásba. Alaposan kiszellőztettem, az ablakokat is kinyitottam, hogy a keresztthuzat kivigye az áporodott levegőt. És hirtelen becsapódott az egyik ajtó! Valami becsapta. Hű, ennek a fele se tréfa! A Valami, úgy tűnik, velem jön-megy, vidékre is elkísért, aztán meg visszajött velem. Elkísért, most meg itt kísért. Mint egy halott szelleme. Szellemek is laknak itt? Talán az előző lakók szelleme? De remélem, nem haragszanak rám, és egy kis ijesztgetésen kívül nincs más szórakozásuk.

Aztán leesett egy ruha a fogasról. Teljesen magától. Aztán csöpögni kezdett a csap a konyhában. Úgy emlékszem, rendesen elzártam. A hűtőszekrényből eltűnt egy doboz kefir, pedig határozottan emlékszem, hogy beraktam és nem ettem meg. Megnéztem a szemetes vödröt. Benne volt az üres kefires doboz. De nem én dobtam bele, hiszen meg sem ettem a tartalmát. Valami garázdálkodik a lakásomban!

Egy nap épp jöttem haza, és megdöbbenve látom, hogy a számítógépem be van kapcsolva. De hát én sohasem megyek el úgy otthonról, hogy nem zárom le a gépet. A Valami használta a távollétemben?

Lementem Dezső bácsihoz és elmeséltem neki, mi minden történt velem.

– A szellemek! – csillant fel a szeme. – A szellemek, tiszta sor. De tudod, hogy mi a furcsa? Hogy amikor elmentél, minden normális lett. Úgy látszik, elvitted magaddal őket. Most meg visszahoztad.

– De hát *te* hiszel a szellemekben, nem én! – mondtam. – Az lenne az igazságos, ha neked lennének szellemeid, nem nekem.

Ezen elvitatkoztunk egy ideig. Elhatároztuk, hogy mind a ketten naplót vezetünk ennek a Valaminek a viselt dolgairól. Egyszer csak ki fog derülni, hogy mit akar, amikor velünk szórakozik.

Úgy látszik, éppen erre volt szükség. Mert amikor megvettük a kis füzeteket és vártuk, hogy valamit beleírassunk, a Valami egyszeriben eltűnt. Vagy ha még mindig ott volt velünk, akkor átalakult Semmivé.

Ez az átalakulás egy kicsit bosszantott. Milyen jó kis mesét írhatnék a Valami csínytevéseiről és egyéb viselt dolgairól. Valamit írhatnék. De mit írhatnék a Semmiről? Semmit.

Azért téged arra kérlek, hogy nézz utána ennek a gaffickónak, ha nálatok is garázdálkodni kezd. És küldd el nekem a tapasztalataidat!

Ádámka, a gépgyerek

Hol volt, hol nem volt. Most éppen nem volt. Nem volt gyereke egy jóra való házaspárnak. Pedig nagyon szerettek volna egyet. A gyerek akkor is nagy öröm, ha olykor rosszkodik.

A házaspár el akart menni egy varázslóhoz is, de a varázsló nem volt otthon. Az előző héten Németországba költözött, ahol jelenleg is boldogan él, és sokkal többet keres.

Mivel az apa olyan üzemben dolgozott, ahol ipari robotokat gyártottak, a főnöke engedélyével megtervezett egy különös szerkezetet. Különféle alkatrészekből sikerült összeszerelnie Ádámkát, a gépgyereket. Külsőre teljesen olyan volt, mint egy igazi gyerek, tudott látni (kamerával), hallani (mikrofonnal), beszélni (hangszóróval) és járni is (egy önműködő műlábbal). Tanulni is gyorsan tanult, hiszen az agya helyén egy nagy teljesítményű számítógép működött. Amit az iskolában egy álló évig tanítanak, azt ő 50 másodperc alatt elsajátította. Neki nem kellett iskolába járnia, mert ott nem tudtak volna vele mit kezdeni. A játszótéren nem verekedett és nem káromkodott, és ha belekötöttek, akkor is szilárdan állt a géplábadin, és legfeljebb elsorolta a Tízparancsolatot

vagy „A játszótéren való kulturált tartózkodás szabályait”.

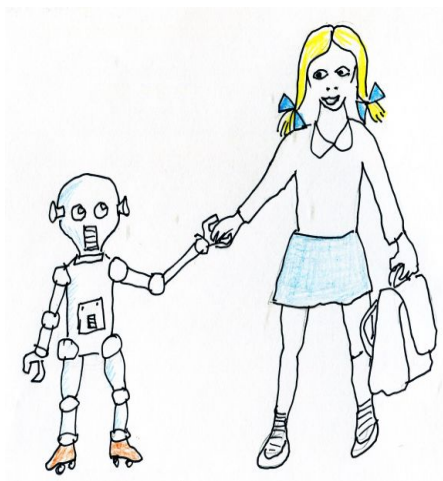
Otthon mintagyerekként viselkedett. Nem szemetelt, mindig elpakolta a játékait, meghallgatta és szóról szóra megjegyezte az esti mesét. Ha legközelebb valamit nem úgy mondtak el, rögtön közbevágott: „Az nem is így van.” Amikor a szülők fáradtak voltak a meséléshez, akkor ő mesélt nekik, bármelyik mesét vissza tudta mondani.

Ádámkának a lelki jelenségekhez is volt érzéke. Egyszer a mama bosszúsan jött haza a hivatalból. Ádámka odament hozzá, és megkérdezte: „Szomorú vagy? Meséld el, mi történt!” A mama elmesélte a sérelmét, Ádámka türelmesen meghallgatta, és néhány tizedmásodperc alatt sikerült is megoldania a problémát. A mama azonban nem megoldani akarta, csak elmesélni, kibeszélni magából. Ezért a papának változtatnia kellett a gyerek beállításain. Ádámka ettől kezdve hasonló helyzetben ilyeneket mondott: „Értem. Ma rossz napod volt. Pihend ki magad. Ma hadd készítsem én el a vacsorát!”

Ádámka ideális gyerek volt. A mamának segített borsót fejteni, krumplit pucolni és hagymát szeletelni, a papával pedig jót focizott az udvaron. Telt-múlt az idő, de Ádámka nem lett magasabb, végig 90 centi maradt. A lányok így is egyre jobban észrevették, és ő velük is megtalálta a hangot. Ezt annak köszönhetette, hogy az Internetről letöltött és elraktározott

200 serdülőknék szóló regényt. Minden fordulatot tudott, legfeljebb az volt a furcsa, hogy időnként túlságosan régi kifejezéseket használt. Például megkérdezte: „Hogy s mint, amice?” (Ahelyett, hogy „mi az ábra, haverok”).

Egy alacsony termetű kislány, Soós Panni, különösen megkedvelte Ádámkát. Egyik embergyerek sem értette meg őt úgy, még a saját szülei sem. Elmesélte neki a titkait, de szigorúan a lelkére kötötte, hogy ezeket senkinek ne adja tovább. Semmiből sem állt ez Ádámkának, csak mindezt egy külön memóriarekeszbe helyezte, és beállította a titkossági fokozatot: „senkivel meg nem osztható”.

Ádámka még táncolni is megtanult. Egy délután végigjárta az összes számítógépes tánciskolát, kivonta és rendszerezte a szabályokat, a lépéseket, és aznap este már Pannit is meg tudta táncoltatni. A többi lány irigyeskedve nézte őket. A fiúk meg megharagudtak rá és csúfolni kezdték. De ő addigra már egy cselgáncs-világbajnok mozdulatait is memorizálta, úgyhogy egy perc alatt rendbe tette a kellemetlenkedőket.

Panni és Ádámka elválaszthatatlanok lettek, mindenhova együtt jártak, kirándultak, sétáltak a parkban, színházba és moziba is együtt mentek. A gépgyereknek az ölelés okozott problémát. Hogy milyen erővel szorítsa magához a másikat, azt külön be kellett állítani. De tudott szépeket mondani, udvarolni. (Ezen a téren is előfordultak régies kifejezések, például: „Csókolom a bájos kacsóját”.) Odafigyelt és visszakérdezett, a hallottakra ügyesen és sokoldalúan reagált („hát, ez igazán csodálatos”, „valóban?”, „óh, ez borzalom!”). Csak az arckifejezésén nem tudott változtatni, és a hangsúlyok is hiányoztak a beszédéből.

A szüleinek ez a szint tökéletesen megfelelt. Úgy érezték, hogy a meg nem született saját gyereküket Ádámka igen jól pótolja.

Egy nap Panni megbetegedett. Kórházba került. Ádámka ott is felkereste. Nagyot néztek a nővéreké, amikor meglátták a nem mindennapi látogatót. Ádámka a látogatási idő végéig benn maradt, érdeklődéssel hallgatta a kis-

lányt, és csendes szavakkal vigasztalta. Panni betegsége súlyosbodott, és már nem is engedték haza a kórházból. Ádámka viselkedése megváltozott. Csak ült a szobájában és semmit sem csinált. Már az akkumulátorát sem volt kedve feltölteni.

– Mi a bajod, drágám? – kérdezte a mama. – Pannit sajnálsz?

Ádámka nem felelt, de a szemét helyettesítő kamerák bepárásodtak.

– Jesszusom, te sírsz? – ölelte magához a mama, és egészen elérzékenyült.

Ádámka bólintott.

És akkor a gépgyerek embergyerekké változott.

Az eltévedt űrhajó

Könnyű volt a régieknek. Felnéztek az éjszakai égboltra, látták a sok csillagot, és különféle történeteket találtak ki róluk, a kis és nagy Göncölről, a Tejútról, a Halakról, a Rákról, a Csikóról, a Mérlegről, valamint arról, hogy ezek hogyan hatnak a földi életre. A felnőttek meséltek, a gyerekek pedig tátott szájjal hallgatták. Ez az idő elmúlt. Ma már tudjuk, hogy a Mars és a Vénusz ugyanolyan bolygó, mint a Föld, és mi is, velük együtt, a Nap nevű csillag körül keringünk. A Hold is megszűnt titokzatos égitest lenni, amelyik felkel, lenyugszik, növekszik, telihold lesz, aztán csökken, néha teljesen eltűnik, hogy aztán újholdként térjen vissza. Vallások és népszokások alakultak ki a Hold fázisaihoz kapcsolódva. Azóta űrhajósok szálltak le rá, hogy közetmintákat hozzanak. A Mars már rég nem a háború istene, azon is földi járművek sertepertélnek, távirányítással vizsgálják a talajt, az élet nyomait kutatva.

De nem mindig megy simán a dolog. Szükség van űrhajósokra is. A jövőendő űrpilótáit különleges űrhajós iskolában képezik ki. Tanulnak csillagászati számtant, csillagászati földrajzot, űrfizikát, űrkémiát, űrbiológiát, fel-

szállást és leszállást, az űrben lebegést és hasonlókat.

Történetünk hőse Madár Miki, aki már a nevéből adódóan is repülésre született, óvodás kora óta űrrepülő szeretett volna lenni. Apja magyar, anyja orosz, és azt beszélik, hogy nagyapai ágon még földönkívüli is volt a családjában. Miki nagyon ügyes és talpraesett volt, az Isten is űrhajósnak teremtette. Tanulni viszont, ajaj, nem nagyon szeretett, és ebből különféle gubancok keletkeztek.

Beválogatták az űrutazás részvevői közé, de nyilvánvaló rátermettsége ellenére csak másodparancsnok lehetett, hiszen nem minden kérdésre tudott helyes választ adni.

A parancsnok még aznap megbetegedett, súlyos hasmenése lett, mert az indulás előtti napon túl sok töltött káposztát evett. Mit volt mit tenni, Miki lett az új parancsnok. Száguldottak a világűrben, de kiderült, hogy amikor begépelték a koordinátákat, Miki fordítva tartotta a csillagtérképet, és ennek katasztrofális következményei lettek.

Teljes sebességgel repültek – a rossz irányba. Az űrhajót a legújabb típusú hiperszuper hajtóművekkel látták el, és ennek következtében mire megállapíthatták volna, hogy hol is vannak, már nem voltak sehol. Lerepültek a csillagtérképről.

Ennivalójuk volt bőven, a vizet és a levegőt folyamatosan tisztították, így akár száz évig is bolyonghattak volna anélkül, hogy le kellett

volna szállniuk valahol. De azért száz évig bezárva lenni egy kicsi, játékszoba méretű kabinban, a semmi közepén, elég nyomasztó. És huszadszor hallani ugyanazt a viccet, szintén nagyon unalmas. Szerencsére volt az űrhajón könyvtár, a technikai kézikönyvek mellett regények és mesék is akadtak nagy számban. Persze nem könyv alakban, hanem kis gömböcskék formájában, amit az olvasógépbe behelyezve lehetett elolvasni, a képernyőn.

Repülni bele a semmibe elég félelmetes. Miki többször is megpróbálta módosítani az útírányt. De az ismeretlen csillagok helyett még ismeretlenebb csillagok közé keveredtek.

És akkor meglepő dolog történt. Az egyik ismeretlen csillaghalmazról kiderült, hogy valójában egy óriás. Rendes lábai, karjai voltak, a fején pedig egy csillagködől álló hatalmas száj. Egyenesen arrafelé repültek. Miki megpróbált irányt váltani, de csak annyit ért el, hogy az óriásnak nem a szájába repültek bele, hanem a hasának ütköztek. Ott megperdültek és suhantak tovább. A világűrt félelmetesebbnél félelmetesebb alakzatok töltötték meg. Volt köztük táltos ló, boszorkány, tüzet okádó sárkány és számos egyéb borzasztó figura. Úgy cikáztak közöttük, mint a denevérek a sötétben, hol ide, hol oda csapódtak, de valami taszította és távol is tartotta őket. Egyszer csak egy nagy, fényes kapu tűnt fel előttük, ezernyi csillag által keretezve.

– Lehet, hogy ez a Mennysország kapuja? – szólalt meg az egyik űrhajós, majd mormolni kezdte: „Én istenem, jó istenem, lecsukódik már a szemem...”

– Buta, ezt lefekvéskor kell mondani – mondta egy másik űrhajós.

– De legalább nem a Pokolba kerültünk – mondta a harmadik.

Mindketten Mikire néztek.

– Megoldjuk – mondta Miki. – Minden megoldódik előbb-utóbb. Bízhatok bennem! És gondolatok arra, hogy milyen érdekes könyvet írhatunk majd erről, amikor visszajutunk a Földre.

– Nem *amikor*, hanem *ha*. Ha visszajutunk – mondta az eredeti parancsnok, aki még mindig gyengélkedett, de most közéjük ment, hogy segítsen, ha tud.

Így repültek még egy darabig, vaksin tapogatózva a csillagok és csillaghalmazok között. Miki megfogadta, hogy ha most épségben hazajutnak, bevágja a csillagászati földrajz tankönyvet, az elejéről a végéig. De kérdés, hogy lesz-e rá alkalma.

A világűr még mindig idegen volt, de Miki észrevette, hogy az útjuk nem teljesen egyenes. Mintha valami félelmetes erő egy széles ívű röppályára terelte volna őket. Tisztán lehetett látni, hogy kanyarodnak.

És egyszer csak ismerős kezdett lenni a táj: feltűnt a Göncölszekér hét csillaga, a Hattyú csillagkép, az Androméda köd és a Lófej köd. Az egyik pici sárgás csillag pedig egyre nagyobb lett.

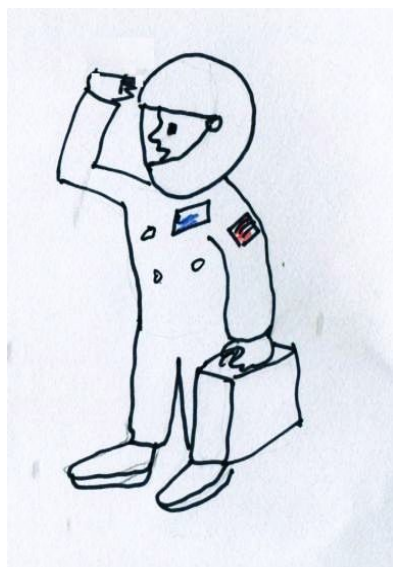
– Hurrá! Ez a Nap! A mi Napunk! – kiáltottak fel az űrhajósok. – Ezek szerint nem végleg tévedtünk el. Hazataláltunk. Miki, te nagyon ügyes vagy!

– Mindenütt jó, de a legjobb otthon. A Naprendszerben – mondta a fedélzeti mérnök.

Végül megtalálták az eredeti céljukat, elvégezték a munkájukat, visszatértek a Földre, és leszálltak az űrrepülőtéren. A földi irányító központ egyik munkatársa félrevonta Mikit:

– Mondja, hol a csudában kóvályogtak maguk? Teljesen eltűntek a csillagászati radarról. Már azt hittük, eltévedtek.

– Nem tévedtünk el, csak jártunk egyet – mondta Miki, de nem részletezte a dolgot.

A csodabőrönd

Adalbert bácsi mérnök volt, de a főnöke nem kedvelte, mert mindent sokkal rövidebb idő alatt kitalált, mint bárki más. Így aztán amikor megöregedett, be kellett érnie egy kis nyugdíjjal. De Adalbert bácsit nem kellett féltetni. Amire nem volt pénze megvenni, azt feltalálta.

A szennyvizet megtisztította, és újra meg újra felhasználta, és ezért nem kellett sem víz-, sem csatornadíjat fizetnie.

Gáz helyett villannyal fűtött, de ő állította elő a villanyáramot is. Először arra gondolt, hogy vesz egy aranyhőrcsögöt, és a mókuskerékre köti rá a generátort, de megsajnálta a szegény állatot, és ehelyett a tetőre szerelt egy szélkereket. Olyat, amely automatikusan áll be a jó irányba, függetlenül attól, hogy éppen merről fúj a szél. Az önkormányzatnál ezt sem nézték jó szemmel, mert állítólag rontotta a városképet, de miközben huzakodtak, egy gazdag ember felépített egy szörnyen csúnya 28 emeletes házat a szomszédban, és az eltakarta a kilátást.

A rádiót a vízvezetékről hallgatta (mint hajdanán a rádióamatőrök), és kábeltévére sem fizetett elő, hanem tányérantennát szerelt bele egy lavórba és azzal nézte az adást.

Ahogy teltek az évek, Adalbert bácsinak egyre kevésbé ment a bevásárlás, nehéznek érezte a szatyrot. Valamit ki kellett találnia. Szorgalmasan járt a könyvtárba és mindent elolvasott, ami a kezébe került. Elolvasta a Bibliát, elolvasta Jókai Mór meg Verne Gyula összes műveit, és egyszer csak világosság gyúlt az agyában. Addig-addig számolt és bűtykölt, amíg össze nem állított egy antigravitációs berendezést. Hogy ez hogy működik, azt nem árulom el, mégpedig két okból. Egyrészt nem akarom, hogy a találmányt rossz emberek rossz célra használják fel. Másrészt én sem tudom, mert Adalbert bácsi nekem sem mondta meg.

Elég az hozzá, hogy ettől kezdve a szomszédoknak is ő vásárolt be, és mindenki álmélkodott, hogy mekkora súlyokat képes cipelni az öreg.

Egyszer egy kedves tanítványa meghívta Amerikába, New Yorkba, amelyik az egyik legnagyobb város a világon (csak huszonhat kínai város nagyobb nála, de azoknak a nevét senki se tudja kimondani).

A tanítvány könyveket kért, és Adalbert bácsi ezekkel pakolta tele a bőröndjét – annyira tele, hogy a fogkefáját is alig tudta már belegyömöszölni. Maguk az olvasmányok is nagyon nehezek voltak: például a mikro- és makroökonomia konvergenciaelmélete. (Ez olyan nehéz, hogy magam is beleizzadtam, mire leírtam.)

Adalbert bácsi beleszerelte a bőröndbe az antigravitációs herkentyűt, bekapcsolta, és a nehéz bőröndöt a buszon könnyedén elvitte a repülőtérre. Az ám, de az utolsó pillanatban ki kellett vennie valamit a bőröndből és utána elfelejtette újra bekapcsolni a szerkezetet. A bőrönd 93 kilót nyomott a mérlegen.

– Uram, mit képzelsz? – förmedt rá a repülőtéri alkalmazott. – Ekkora súllyal nem lehet bejelentkezni!

– Oppardon – mondta Adalbert bácsi és kinyitotta a bőröndöt. – Biztosan emiatt van – magyarázta, és kivett belőle egy csomag papírzsebkendőt, de közben észrevétlenül bekapcsolta az antigravitációs berendezést.

A mérleg 13 kiló 40 dekát mutatott. A repülőtéri alkalmazott nem hitt a szemének.

– Na, így már biztosan jó lesz – mondta Adalbert bácsi, egy kis mosollyal a bajsza alatt. Majd hozzátette: – Ne sokat akadékoskodjon, mert a végén lekésem a repülőgépet!

A repülőtéri alkalmazott odahívta a biztonsági őrt, az rögtön a kezébe vette a papírzsebkendőt. Adalbert bácsihoz fordult:

– Itt valami nem stimmel. Tegye csak vissza, kisőreg!

Adalbert bácsi kinyitotta a bőröndöt és visszatette a zsebkendő csomagot, de közben észrevétlenül újra kikapcsolta az antigravitációs készülék gombját. A mérleg megint 93 kilót mutatott.

– Most vegye ki! – rivallt rá a biztonsági őr, és az arca piros volt a méregtől.

Adalbert bácsi kivette a papírzsebkendőt, de közben megint bekapcsolta a gombot. 13 kiló 40 deka.

– Adja csak ide azt a zsebkendőt, meg kell vizsgáltatnunk – mondta az őr.

– Készséggel – mondta Adalbert bácsi, mert ő még tudott udvariasan beszélni.

A biztonsági őr beletette a zsebkendő csomagot egy nejlonzacskóba, és intett Adalbert bácsinak, hogy tűnjön el, ne tartsa fel a sort.

Adalbert bácsi megfogta a bőröndöt és egy kézzel, könnyedén vitte, az alja sem érte a talajt. A bőröndöt tehát felvették, de a repülőtéri alkalmazott még sokáig üres tekintettel nézett maga elé, annyira, hogy haza is küldték egy nap szabadságra.

Adalbert bácsi pedig teljes nyugalomban átsétált az utasváróba, és vett még egy csomag papírzsebkendőt. Mert rendes ember tartalék papírzsebkendő nélkül nem vág bele egy ilyen hosszú utazásba.

Gyerekország

Egyszer úgy esett, hogy az összes felnőttek továbbképzésre kellett mennie, és egy teljes hétre magukra maradtak a gyerekek. Először nagyon féltek, volt nagy sírás-rívás, mert megszokták, hogy mindent a szüleik intéznek, a szülők dolgoznak, ők vásárolnak be, ők főznek és ők mosogatnak, tehát el sem tudták képzelni, hogy ez másképp is lehetséges. Kivéve néhány pöttöm gyereket, akik szerettek papásmamást játszani, elmentek a dolgozóba, aztán hazajöttek, kopp-kopp, és meséltek a gyerekeiknek, azaz önmaguknak. De ez most nehezebb volt.

A legokosabb gyerek (volt vagy tizenkét éves) azt javasolta, hogy alakítsák meg a Gyerekországot, és mostantól kezdve mindent maguk csináljanak. A tervet mindenki elfogadta, de az elején sokat vitatkoztak. Senki sem akart miniszterelnök lenni, viszont a kukás autó vezetésére tizen is jelentkeztek. Több jelentkező volt a rendőr bácsi, a doktor bácsi szerepére, valamint rendőrnek, focistának, táncdalénekesnek, darus autósnek és transzformernek (tudod, aki hol ember, hol repülőgép). Több gyerek egyszerűen csak leült, és semmit sem csinált. Belőlük lettek a parlamenti képviselők.

Ez délelőtt történt. Délután már javában zajlott a munka. A földművesek művelték a földet (a játszótéren), a kubikosok kubikoltak (a homokozóban), a kovácsok kovácsoltak (játékkalapáccsal), az építők építettek (homokvárat), az énekesek énekeltek (óvodai dalokat). Csak a rendőrök maradtak egyelőre munka nélkül, mert senki sem szegte meg a törvényt. Így persze üresen maradt a rácsos mászókaból kialakított tömlőc is.

Este csak annyi volt a változás, hogy nem mindenki mosott lábat, mert szülők híján senki sem figyelmeztette őket. A fogmosás sem ment simán, de ahhoz már jobban hozzászoktak. Az esti mesét az a gyerek vállalta fel, akinek egy mesét már huszonötször elmondtak, s ezért kívülről tudta az egészet. A jó éjszakát puszi is hiányzott, főleg a kislányoknak, ők egy kicsit sírdogáltak is, de sikerült elaludniuk.

Másnap reggel kezdődtek a bajok. Többen reklamáltak, hogy nincs se kakaó, se friss kálács. Homokpogácsát ehettek volna, de ahhoz senkinek sem volt gusztusa. Nagy vita alakult ki arról, hogy menjenek-e iskolába. Többen akartak volna tanító nénik lenni, de diáknak nem volt elég jelentkező. Végül elhatározták, hogy ma iskolai szünet lesz.

A gyerekországban az volt a jó, hogy nem kellett a szülőtől kunyerálni a boltban csokoládéért. A rossz pedig az volt benne, hogy egyáltalán nem volt csokoládé a boltosoknál. Azaz minden csak játszásiból volt, játékpénzért

játékból adtak mindent, és a játékcsokit is csak játékból lehetett megenni. Hamm-hamm!

Délben már kezdtek nagyon éhesek lenni. Szerencsére sok szülő eltette az ételeket a hűtőbe, de csak a nagyobb gyerekek tudták felmelegíteni. Azok, akik korábban már segítettek a főzésben, tálalásban és a mosogatásban.

Délután jobb híján csendes pihenőt tartottak. A kicsik ezt megszokták, de a nagyok inkább birkózni kezdtek, később pedig szereztek egy labdát és azzal fociztak. Itt alakult ki először verekedés. És ekkor zárták be az első rabot a tömlőcbe. (Gyorsan elítélték, mert a gyerekek még nem tudták, hogy kell egy ügyet hónapokig, évekig elhúzni.) A büntetés azonban egy óra múlva lejárt, és akkor a tettes és a sértett kibékült.

Kirándulást is szerveztek, felderítették a szomszédos utcákat, és megismerkedtek a szomszédos kiskutyákkal. Amikor lement a nap, következett a vacsora és a mosakodás. (Most még többen felejtették el megmosni a lábukat, ami pedig már sokkal koszosabb lett.)

Sokan pityeregtek, mert hiányoztak nekik a szüleik, és a nagyik még inkább. Mert a nagy volt az, aki babusgatta őket, ahelyett, hogy a nevelési tanácsadó kézikönyveket bújta volna. Akinek még volt nagypapája, felidézte, hogy milyen jó volt vele kirándulni, pecázni, autót szerelni.

Így teltek a napok. Lassan már minden ruhájuk bekoszolódott, de senki sem merte bein-

dítani otthon a mosógépet, mert nem emlékeztek a helyes beállításra, és hogy a mosóport vagy az öblítőt kell-e előbb beleönteni.

A továbbképzés is vége ért, pontosabban előbb vége lett, mint kellett volna, mert a szülők se nagyon bírták már ki gyerekek nélkül, hanem lassan elkezdtek egyenként hazaszökösni.

A gyerekek örömrivalgásban törtek ki és a szüleik nyakába ugrottak. Mert mindenütt jó, de a legjobb a mama vagy a papa nyakában.

– Hogy bírtátok ki egyedül? – kérdezték a szülők.

– Minden rendben, minden problémát sikeresen megoldottunk – felelt Gyerekország megválasztott miniszterelnöke, aki azt próbálta utánozni, ahogy a politikusok beszéltek a tévében.

– Legközelebb majd nekünk szerveznek továbbképzést, és akkor ti maradtok egyedül – mondta az egyik gyerek. – És majd meglátjuk, hogy boldogultok nélkülünk – tette hozzá.

A nagyfiúk

A nagyfiúk kezdetben kisfiúk voltak, de egyre nagyobb lett a lábuk, a kezük, a hajuk, kijárták az általános iskolát, és már nem játék karddal hadakoztak, nem építőkockával játszottak, hanem fociztak, az erejüket pedig fekvőtámasszal, a játszótéri nyújtón való felhúzódzkodással edzették, illetve a birkózásban és a különböző sportokban mérték össze. Már nem lábbal tologatott kismotort vezettek, nem is három kerekű kis biciklit hajtottak, hanem igazi bringát, vagyis kerékpárt. (Aki gazdagabb családban nőtt fel, az sebességváltós hegyi kerékpárt is kaphatott.)

Nagyfiúnak lenni nem mindig jó, hiszen rendszerint ő az, akinek le kell vinnie a szeméttel vagy el kell szaladnia egy kis tejfölért a boltba, miközben anyu már főzi a vacsorát. A nagyfiú védi meg a húgát is (ameddig a kishűg nem kezd karatézni), néha nyáron már dolgoznia is kell (főleg ha új, minden extrával felszerelt mobiltelefont vagy tabletet szeretne).

A nagyfiú már komolyan udvarol a lányoknak, és egyik csalódásból a másikba esik. Sokan ekkor válnak költővé. Egy jó szerelmes vers a legjobb gyógymód a szerelmi bánat ellen.

Aztán a nagyfiú lassan felnőtté nő, az udvarlás is komolyra fordul, és ebből gyakran házasság lesz, újabb gyerekekkel, valamint nagymamákkal és nagypapákkal. A nagyfiú ekkor már saját kisfiúról és kislányról álmodzik, és előlről kezdődik a nagy körforgás.

Laci is ilyen nagyfiú volt. Jól tanult, jól focizott, de a lányokkal nem volt szerencséje. Beleszeretett Ágiba, és versben írta meg a vallomását. Arra azonban nem számított, hogy Ági a verset megmutatja Julinak, aki emiatt csúfolta a fiút. „Miért nem tudják a lányok megtartani a titkaikat?” – töprengett. Ez hosszú ideig visszatartotta attól, hogy újra foglalkozzon a lányokkal. Hosszú ideig, azaz egy teljes hétig. Akkor Annabella, egy pöttyös arcú, frufus lány hívta táncolni, egy házi bulira. Laci még nem tudott táncolni, de a lány ezzel nem törődött. „Csak topogj, jobbra-balra, és tegyél úgy, mintha tudnál táncolni” – biztatta. De ez a dolog sem sikerült úgy, ahogy Laci remélte. Kiderült, hogy Annabella ezzel a táncsal csak Rikárdót akarta féltékennyé tenni, akibe régóta szerelmes volt. Laci hazakísérte, és akkor még egy puszit is kapott tőle, de ezzel vége is lett a szerelemnek.

Teltek az évek, és Laci még mindig nem találta meg az igazit. Tizennyolc éves lett, jelentkezett az egyetemre, de akkor kitört a háború. Lacit behívták katonának. Bizony, a katonáskodás, nem fapuskával, hanem igazi-val, szintén a fiúk előjoga volt – bár az utóbbi

időben a nagylányok számára is megnyílt a lehetőség, már ők is harcolhatnak, sőt, meg is halhatnak a hazáért.

Lacinak szerencséje volt, mert mire megérkezett a háborúba, már meg is kötötték a békét. Lacit leszerelték, majd bekerült az egyetemre.

Ott már komolyabb lányok voltak, szemüvegesek, ők is szerettek olvasni, és az egyikkel, egy Ilonka nevezetűvel gyakran ment kirándulni, színházba és moziba. Laci pedagógus lett, elhatározta, hogy az eszével és a szívével segíteni fog minden nagyfiúnak és nagylánynak, hogy boldogok lehessenek. Ő maga is boldog lett azzal a szemüveges lánnyal. Egy iskolába kerültek tanítani, az egyik irodalmat és rajzot tanított, a másik pedig földrajzot és történelmet. Akkor már úgy hívták őket, hogy „Laci bácsi” és „Ilonka néni”, a nagyobbak pedig úgy, hogy „tanárnő” meg „tanár úr”.

Laci bácsi nyaranként táborot vezetett, élvezte az örökös zsidongást, de nehéz dolga volt a Balaton mellett, a gyerekek mindig be akartak menni a vízbe, sokszor már lila volt a szájuk, de észre sem vették.

A gyerekek egy nagy sátorban laktak, és lámpaoltás után is vígan fecserésztek. Olyanok voltak, mint a madarak, csak a madarak addigra már régen aludni tértek. A tanár úr belépett a sátorba, mire hirtelen csend lett.

– Valami azt súgja nekem, hogy nem alszotok – mondta Laci bácsi mosolyogva. És elkezd-

dett mesélni a régi időről. Hogy milyen volt az élet, amikor még egy forint volt egy gombóc fagylalt, és egy háromszög alakú fürdőgatyában, az úgynevezett „fecskében” mentek az úszómedencébe, egy felfújott autógumiba kapaszkodtak, több volt a bicikli, mint az autó, az autók mellett lovas kocsikat is lehetett látni, sőt, a vidéki piacok környékén még bivalyokat is.

A gyerekek itták a szavait, de nem szólaltak meg. Lassan mindenki aludni kezdett. Álmukban talán a régi időkben jártak, és bivalyszekereket is láttak.

Laci bácsi csendben kijött a sátorból, be ment az irodájába, felkapcsolta a villanyt, elővette a jegyzetfüzetét, és elkezdett egy történetet írni arról, hogy hogy lettek a kisfiúkból nagyfiúk, olyan sok évvel ezelőtt, hogy azt a mai gyerekek elképzelni sem igen tudják már.

A nagypapa elutazik

A család életében nagy változást okozott a hír: a nagypapának részt kell vennie egy fontos nemzetközi tudományos kísérletben, és hosszú ideig nem lesz itthon. Rendeztek neki egy búcsúestet. Elhívták a rokonokat, ettek-ittak, felemlgették a fiatalkori csínyjeit, idézték a nagy mondásait.

A kisfiú nagy szemekkel nézte a nagypapát, akit annyira szeretett. Nagyon nem tetszett neki, hogy most sokáig nem fogja látni. A nagypapa azonban biztosította róla, hogy majd rendszeresen küld neki üzeneteket, és az ő leveleit is meg fogja kapni.

A búcsúzás lezajlott, a nagypapát a papa kivitte az állomásra. Utána elmesélte, hogy amikor felszállt a vonatra, a nagypapa akkor is a kisfiúra gondolt, neki küldött millió puszit.

Az első üzenet két hét múlva érkezett. A nagypapa azt írta, hogy minden tudományos berendezés kiválóan működik, nagyon jól érzi magát, nagyszerű a társaság, csak ők, a családtagjai hiányoznak.

A későbbi üzeneteket már nem a nagypapa írta, hanem a papa kapta meg azokat fejben, telepatikus úton, és ő írta le papírra. Olyan is volt, hogy a papa restelkedve ismerte el, hogy

ezt vagy azt a szót nem értette tisztán, ezért közvetíteni sem tudta. A kisfiú is szorgalmasan válaszolt, és a papa a következő alkalommal ezeket az üzeneteket is továbbította. A nagypapa nagyon boldog volt, hogy ilyen élénk a kapcsolat.

Teltek az évek, a kisfiú már nagyfiú lett, járta az általános iskolát, megismerkedett egy helyes kislánnyal, aztán csalódott benne (ekkor a nagypapa vigasztalta, és biztatta, hogy ne adja fel), nyáron munkát vállalt, és elmesélte a tapasztalatait, és így tovább, és így tovább. A nagypapa volt az ő legközelebbi, legbizalmasabb barátja. (Persze a papa is mindenről tudott, hiszen ő közvetített közte és a nagypapa között.)

További évek teltek el. Egyszer csak a fiú, aki közben már 16 éves lett, a kezében egy cédulával jött be az apja szobájába: – Papa, képzeld, most én kaptam telepatikus üzenetet a nagypapától. Neked szól.

Az apja felnézett, és a szeme megtelt könnyel. – Csakugyan?

– Igen. Felolvasom: *„Édes fiam, nagy öröömre szolgált, hogy segítettél a szeretett unokámmal való kapcsolattartásban. Hálás vagyok, hogy annyi üzenetet leírtál és közvetítettél. Most azonban már közvetlenül kommunikálok veled, így közvetítőre nincs szükség. De ha üzenni akarsz nekem valamit, akkor neki is megmondhatod, ő majd továbbítja. Ahogy te továbbítottad az ő leveleit annyi éven át. Nagyon köszönöm.*

Nagyon köszönjük. Kívánom, hogy majd ugyanilyen lelki összeköttetésben légy te is az unokáddal.”

A papa magához ölelte a fiát.

– Mióta tudod? – kérdezte.

– Már egy ideje – felelte a gyerek. – Tudod, az Interneten mindenki megtalálható, a születési és halálozási dátumok is. A nagypapa valójában nem egy kísérletben vett részt, hanem a kórházba feküdt be.

– Ez a tudományos kísérlet a nagypapa ötlete volt. És az is, hogy előbb legyen a szertartás, hogy azon ő is részt vehessen. Amikor bevittem, a lelkemre kötötte, hogy benned tartsam a lelket. Megpróbáltam.

– Köszönöm. Igazán jó apa vagy – mondta a fiú.

Összeforrtak, olyan tartós ölelésben, ahogy csak az egymást igazán szerető emberek tudnak ölelni. És sírtak, őszintén, minden megjátszás nélkül. A fiú sajnálta az elvesztett nagyapját és a saját elvesztett illúzióit, az apa sajnálta, hogy ilyen hosszú ideig meg kellett tévesztetni a gyereket, de örült, hogy az egész így oldódott fel.

Csak a nagypapa nem sajnált volna senkit, ha az égből épp lenéz. Azt mondta volna: „Az élet egy színház. És örüljön, aki benne szerepet kap.”

Ezzel a történettel (amely már nem igazán mese) befejeződik a mesefolyam. Ettől kezdve már a valóság van, ami hol vidám, hol szomorú. De rajtad is múlik, hogy milyen.

SAJÁT MESÉK

(Ezekre az oldalakra a saját meséidet írd le!)

TARTALOM

Mese a kisfiúról, aki valójában varázsló volt / 5
Tündérek / 9
Manócska / 14
Mese a Mikulásról / 22
Cipőmese / 27
A mindentudó cica / 31
Az éjszaka titkai / 36
A lidérc / 41
Törpe bácsi / 46
A felhő és a virág / 50
A kis ördög szabadságra megy / 53
Hihetetlen mese a kaméleonokról / 58
A lajhár hőstette / 61
A falánk giliszta / 65
A sárkány meséje / 70
A biciklis király / 74
Az okos királylány / 77
A varázssíp / 81
Két boszorkány / 86
A púpos bohóc / 88
A Valami / 93
Ádámka, a gépgyerek / 97
Az eltévedt úrhajó / 102
A csodabőrönd / 108
Gyerekország / 113
A nagyfiúk / 117
A nagypapa elutazik / 121
Saját mesék / 125

A spirálozott kiadvány megrendelhető
az alábbi e-mail címen:

info@4sidecopy.hu

Tele van a világ mesefigurákkal, tündérekkel, manókkal, lidércekkal, csodás történetekkel. És mi már gépemberekről, űrhajósokról, metróépítésről is gondolkodhatunk. Ez a könyv azokat a meséket tartalmazza, amelyek elsősorban a mai kor gyerekeit érdekelhetik, de talán a mesét mondó felnőttek is élvezhetik azokat. Ilyen meséket nem nehéz írni. Ezért a könyv végére tettünk néhány üres lapot a saját mesék lejegyzésére. Vidám meseírást!

ISBN 978-615-81480-1-6